

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ

МѢСЕЧНО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ

София, ул. „Врабча“ № 2.

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ

За България 3 лв. За странство 4 лв. Всичко въ прѣдплата.

СЪДЪРЖАНИЕ:

	Стр.		Стр.
1. Тя се моли — поема отъ Х.	33	7. Проповѣднически отдѣлъ	42
2. Злоупотрѣба съ празниците	34	8. Конференцията на Рускитѣ Студент. Христ. Органи-	
3. Какво Богъ говори въ молитвения часъ	35	зации	43
4. Християнинътъ въ природата — <i>Шатобрианъ</i>	36	9. Недѣлното училище	46
5. Вѣрностъ — <i>Ш. Вагнеръ</i>	37	10. Вжтрѣщни новини	47
6. Домовладиката	39	11. Обява	48

Тя се моли...

Тя се моли, сѣ шепне безъ гласъ,
Паднала всрѣднощния часъ
Край стариннитѣ двери,
Дѣ кандилце трепери.
Тя се моли, въздиша,
О, дали Господъ слуша
Тия вопли отчаяни?

Тя се моли. Щастливци случайни
Минуватъ въ звънлива гондола
И пѣятъ. Какъ свѣтло ѝ въ канала,
Че сребра луна се ѝ засмѣла
Надъ чернитѣ тихи води.

Тя се моли и бий се въ гърди —
На блѣдий свѣтликъ миловида жена,
Дошла изъ далечна страна,
Да намѣри разтуха, покой. . .
На татъкъ пакъ кой
По вълнитѣ хармонно шумоли,

На китара брѣмчи? Тя се моли —
»О, Боже великъ на Платона,
У тебъ ли ще найда заслона
Всевиѣченъ? Ти самъ отъ любовъ, доброта
Си зачналъ пръвъ идеи въ свѣта
На твойта безъ видъ красота
Сме ний образа видимъ.

Идео,

о, дай да разпѣдимъ
При твоитѣ узорѣ тмата
На черната нощъ въвъ душата!«
Тишина. Сѣ е нощъ, черна нощъ
Въвъ Венеция ошъ;
И луна се е скрила,

Изгаснаха свѣтила
Въ тъмнозрачната площъ.

Тя се моли и чака нѣмъ отгласъ
На глухи въздишки.

»Не сме ние образъ
На Бога. Защо Той мълчи?
Ахъ, бѣше врѣме кога съсъ любещи очи
Ме гледаше Господъ отъ кръста.
Да се моля, защо? въ тази пуста
Отъ мъртви идеи земя?

Не, не, древни Богъ занѣмъ.
Спинозо, ела ми на помощъ пакъ ти,
Въ туй сѣрдце направи да тупти
Безчувствье, не знаенъ умиръ
Въ несъзнателно — вѣчния ширъ!«
Колѣни отслабватъ, но тя пакъ се моли

И рони сълзи. Прѣдъ чий ли прѣстоли
Да чака, да стене безъ спиръ
И душевенъ изпроси умиръ?
Ахъ! въ дѣтинство прѣдъ света икона,
Кога ошъ не знаеше Платона
Бѣ леко, бѣ тихо въ душата!

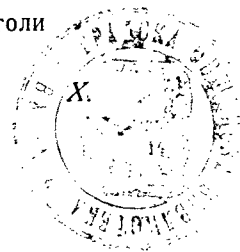
Тя се моли. На изтокъ позлата
Трепери надъ вършецъ единъ.
Блѣдѣ кандилце край образъ старинъ
На кръстъ, дѣ увисналъ е Божия Синъ.
Тя се моли, той гледа я съ мили очи
Низъ утрѣнни сребри лжчи,
Ржцѣ си къмъ нея простира.

Тя се моли. А татъкъ въвъ шира
Се ѝ засмѣло задъ облакъ кубе

Във пурпуръ свѣтлобагро небе.
Тя се моли и рони сълзи, —
Прѣзъ прозореца огънь пълзи,
Облива Спасителя въ пламъ.

Ей, иде Той Самъ
Простира къмъ нея Ръцѣ.
И гледа я съ мило, тъй мило лице!

И шепне ѝ думи нечути
На тихи, покойни Му скути.
Тя се моли. По водитѣ ромоли
Отъ злато прашецъ.
Тя се моли край свети прѣстоли
И търненъ вѣнецъ.

Злоупотрѣба съ празниците.

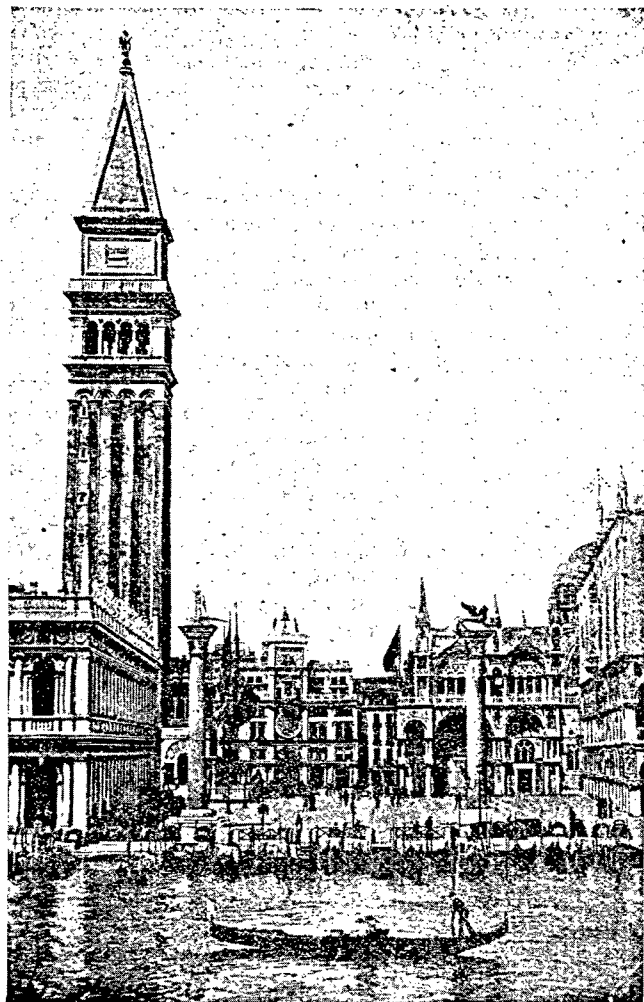
Слѣдъ падането на демократическото правителство и дохождането на коалицията на власт, по чие подбуждение, лесно е да се разбере, чуха се отъ нѣколко мѣста протести, подадоха се дори и заявления до Синода противъ днешния законъ за празниците. Искане се въстановлението на нѣколко зачеркнати празници въ списъка на неприсѣствени тѣ дни. Дали Синодътъ е направилъ за тази цѣль нѣкакви постѣпки прѣдъ правителството, не се знае, но дори и да е сторено нѣщо подобно, камарата е била толкозъ прѣтрупана съ разглеждането на важни законопроекти, щото не ѝ е останало врѣме да се занимава съ въпроси, сравнително, маловажни. Но ако народното прѣдставителство въ близкото бѣдаше бѣде сезирано съ този въпросъ, ние се надѣваме че то ще го разгледа съ подобающето безпристрастие като зачете не толкозъ малцинството на което изнася да има много празници, а материалнитѣ и моралнитѣ интереси на работното население.

Кому сж потрѣбни празниците, и кой се усмива тържествено, ако работнитѣ дни се намалятъ съ още нѣколко неприсѣствени дни? Навѣрно, освѣнъ поповетѣ и кръчмаритѣ, службашитѣ, чиновницитѣ и учителитѣ безъ голѣмо измѣчване на съвѣстѣта, ще попаднатъ въ тази категория, защото съ повечето празници заплатата на края на мѣсеца не се намалява нито съ стотинка; а че работата въ канцеларията стои на масата не свършена, дѣлата дрѣматъ не разгледани, и интереситѣ на търговцитѣ, индустриалцитѣ и земледѣлцитѣ страдатъ поради отлагане отъ днесъ за утрѣ, за това кой иска да знае? Но това не е всичкото; има нѣщо дѣйствително скърбно, грозно и крайно отвратително. Спирането на дневната работа за да се даде възможностъ на народа да посѣти храмоветѣ Божии и да възпоменава велики събития изъ историята на Християнството, днесъ, далечъ не постига цѣльта си. Съ изключение на едно незначително число старци и баби, останалитѣ не искатъ и да чуятъ за Бога и църква; църковнитѣ камбани като че ли нарочно сж поставени да биятъ и имъ напомнятъ че вратитѣ на пѣкала сж отворени и че е настѣпило врѣме на едни за суетно развлѣчение, на други за голяй, прахосничество, картожничество, денонощни оргии и лудо пиянство, често пѣти увѣнчано съ строшени глави, опразднѣли кесии и упокоение на хладно мѣсто въ участъка. Духътъ на вѣрващия наблюдателъ изнемогва, сърдцето му се свива отъ болки като гледа какъвъ развратъ, какви потрѣсни сцени се разиграватъ отъ номинални християни на свѣтлитѣ Христови празници сѣ въ името на нѣкакво криворазбрано Християнство! И въ това отношение столица София — градътъ на катедралитѣ, седалището на Синода, центрътъ дѣто ужъ кипи не само политическия, но

умствениятъ и духовно-моралниятъ животъ на страната, — София, по лукса, изнежността и покварата на нравитѣ стои на първо мѣсто. Никѣдѣ другадѣ цѣлъ сонмъ полицейски стражари и тайни агенти не сноватъ толкозъ много въ *празнични дни* както въ София. А вълната на разстѣлването и покварата, отъ столицата, бърже си пробива пѣтъ не само къмъ градоветѣ въ провинцията но и къмъ най-отдалеченитѣ села.

Но това не е всичкото зло, което макаръ и косвено, се причинява чрѣзъ многото празнични дни. Нѣколко безработни дни прѣзъ седмицата или мѣсеца естествено съдѣйствуватъ за намаление важността на Св. Недѣля като день за богослужение и почивка. Слѣдъ шестъ дневна усилена работа, работникътъ — билъ той търговецъ, индустриалецъ, земледѣлецъ или чиновникъ съ радостъ се връща у дома за да дочака изгрѣва на недѣлното утро, да се срѣщне за по-дълго съ милитѣ у дома, да има съобщение съ Бога въ църква и чрѣзъ физическа почивка да възстанови изнуренитѣ си сили. Съ една рѣчъ, недѣлята е една необходимостъ за тѣлесната, социалната и моралната обнова на работника, и като такава, на нея, между най-високо стоящитѣ на прѣднали народи, се гледа като мощенъ факторъ за упазване общественото здраве и охранване жизненитѣ сили на работниците. Слѣдва че всичко що спомага за да се ослаби светостѣта и културното значение на Господния день, дѣйствува зловрѣдно върху нравитѣ и религиозния животъ на народа. И това тъкмо ние виждаме да става около насъ. По край многото празници които сж изгубили религиозното си значение, умаловажава се и Св. Недѣля. Въпрѣки гражданскитѣ законъ който запрѣщава затварянето на дукинитѣ и питейнитѣ заведения до извѣстенъ часъ въ недѣля, сжцинско освещение на този день у насъ не сжществува. Примѣри за нарушение неговата светостъ ще срѣщнемъ не само по селата, дѣто десетки свещеници отъ църквата слѣдъ литургия отиватъ право въ кръчмата, а оттукъ слѣдъ обѣдъ ще ги намѣрите съ запрѣтнати поли на работа въ лозето, нивата или ливадата, но и тукъ въ София, прѣдъ очитѣ на самия Синодъ, въ присѣствието на изпълнителната властъ, стотини работници, на Св. Недѣля както и прѣзъ другитѣ дни сж работили безпирно на църквата Св. Александъръ Невски. Биваше ли този великолѣпенъ храмъ-паметникъ издигнатъ съ народни подаяния за да свидетелствува на вѣкове за признателността на освободения народъ, да се изгради съ явно нарушение на четвъртата заповѣдъ Божия която гласи: »Помни сѣботния день за да го освещаваши? Чудно ли е тогава че при настаняването на камбанитѣ се случи такава катастрофа, щото се пролѣ невинна човѣшка кръвъ отвѣтрѣ народната светиня?

Да, фактъ неоспоримъ е че за по-голѣмата частъ отъ българския народъ празниците сж изгубили религиозното си значение, че съ тѣхъ се страшно злоупотрѣбвява, и че покрай тѣхъ нашиятъ народъ малко иска да знае и за сжщинското

ГЛЕДКА ОТЪ ВЕЩЕЦЯ.

(Вижъ Поемаѳа). Тя се моли...

освещение на Св. Недѣля. Тази скрѣбна проява не иде ли да ни увѣри че религиозното чувство у насъ е слѣзнало до единъ много низкъ уровень и че то

клони къмъ пълно изгасване? Прѣдъ тази мрачна перспектива, нашитѣ погледи естествено се отправятъ къмъ синодалната палата, и усѣщаме се нѣкакъ си заставени да запитаме, що върши Върховното Началство на Българската Православна Църква, що върши всѣкои единъ отъ синод. архиереи въ собствената си епархия за ограничение злоупотрѣбата съ празниците и за насърчение на истинското освещение на Св. Недѣля? Абсолютно нищо! Обзети съ разрѣшението на църковни въпроси отъ друго естество, владичитѣ като че ли малко искатъ да знаятъ за въпиоцитѣ духовни нужди на стадото, иначе около свѣтлитѣ Рождествени и Везкресни празници, тѣ щѣха да изпратятъ до своето паство най-малко по-едно пастирско послание пропито съ наврѣмненни душеспасителни увѣщания. Години се изминаха отъ какъ българскиятъ народъ не се е удостоивалъ съ такъво архипастирско послание. Това крайно неизвинително наредение ние не можемъ друго яче да си пояснимъ освѣнъ съ факта, че въ висшия църк. организъмъ цари сжщата духовна нищета, както на всѣкъждѣ. Прѣди освобождението, епархийскитѣ свѣти во главѣ съ архиереитѣ уреждаха както църковнитѣ тѣй и училищнитѣ работи, сега висшето духовенство плащано несравнено по-добрѣ и поставено въ извънредно благоприятни условия за плодотворна работа, бездѣйствува. То е просто капитулирало прѣдъ държавата. Не стига дѣто очаква окрухи отъ държавната трапеза, но то се е свикнало да се облѣга за *всичко* на държавата. За реагиране противъ разврата, за упазване обществената нравственостъ и добродѣтель, църквата като че ли се усѣща безсилна да изпълни своя дългъ; за това, тя разчита на строгитѣ полицейски мѣрки. Далечъ отъ насъ е мисълта да отказваме мощната дѣсница на изпълнителната властъ въ ограничение на злото, ала безъ вътрѣшното духовно прѣобразуване, плодъ на благодатнитѣ срѣдства повѣрени отъ Духа на църквата, може ли морално падналия човѣкъ да се издигне? Никога! О, кога духовнитѣ и политически водители на нашия народъ ще разбератъ че единствено Христосъ е сила Божия за спасение, и че безъ Него нито великолѣпнитѣ катедрали, нито гласуванитѣ отъ Народното Събрание закони ще могатъ да ни избавятъ отъ грозящата пропастъ на безнравствеността.

Въ заключение, ние канимъ нашитѣ приятели по градове и села да упражнятъ своето влияние противъ узаконението на много излишни празници. По добрѣ е да видимъ работния народъ на работа, а не да го гледаме да прахосва днитѣ си, срѣдствата си и силитѣ си чрѣзъ самоубийство въ кръчмитѣ.

Какво Богъ говори въ молитвения часъ.

„Моитѣ овци слушатъ моя гласъ“
Иоана X : 27.

„Ето сега почнахъ да говоря Господу,
азъ, който съмъ прахъ и пепель.“
Битие XVIII : 27.

Чадо мое, не е нужно да знаешъ много, за да ми угодишъ; достатъчно е да ме любишъ прѣданно. Говори ми ти, както би приказвалъ съ майка си, когато си близу при нея.

Имашъ ли прѣдвидъ нѣкои лица, за които искашъ да ми се молишъ? Кажи ми да чуя отъ твоитѣ уста имената на роднинитѣ, на приятелитѣ ти; и подиръ всѣко

име прибави туй, що би обичалъ да сторя за тѣхъ. Проси много, много. Азъ обичамъ великодушните хора, които забравятъ себе си зарадъ другитѣ.

Кои сж бѣднитѣ, чиито нужди ти искашъ да бждатъ облекчени, кои грѣшници би желалъ да бждатъ обърнати къмъ Бога; обичята на кои лица, отчуждени отъ тебе, въздишашъ да ти се повърне? Принеси зв

всички усърдна молба! Помни, че азъ съмъ се обѣщаль да слушамъ всесърдечни молитви; а не е ли туй сърдечна молба да просимъ за ония, които ние обичаме и които ни обичатъ? Усѣщашъ ли нужда отъ особна благодать лично за себе си? Направи, ако намѣришъ за добръ, списъкъ на всичкитъ твои душевни нужди, и ела ми го прочети.

Кажи ми просто и право, колко гордѣливъ си ти, колко чувствителенъ, себелюбивъ, какви низки желанья имашъ, колко си нерадивъ къмъ всичко добро. Моли се да ти се притеча на помощъ въ всичкитъ усилия, които полагаешъ противъ тия недостатѣци. Бѣдно, мило мое чадо, не се черви! Многo отъ светитѣ въ небето сж се борили съ сжщитѣ твои погрѣшки; тѣ не прѣстанаха да ми се молятъ, докато малко по малко всѣка дия отъ злото изчезна.

Не се колебай да просишъ благословения за тѣлото и ума, за здраве, паметъ, успѣхъ. Азъ мога всичко да дамъ; винаги давамъ благословения, които иматъ за крайна цѣль освещението на духа.

Какво искашъ за днесъ, чадо мое? Ако да знаеше само, какъ силно желая да ти сторя добро! Какви планове строишъ? Изяви ми ги всички! Засѣгатъ ли тѣ твоето обществено положение? Какво желаешъ? Би ли обичалъ да допринесешъ нѣкаква радостъ на майка си, на близкитъ твои, на тия, отъ които зависишъ? Какво искашъ да сторишъ за тѣхъ?

А за мене — нѣмашъ ли поне една пламенна мисль? Не ще ли сторишъ поне малко добро за духовния унапрѣдѣкъ на тия, които ти обичашъ, и които, може би, сж ме забравили?

Кажи ми, въ кого се интересуваешъ, какви мотиви те будятъ, какви срѣдства възнамѣрявашъ да употребишъ? Кои хора искашъ да се заинтересуватъ въ твоята работа? Азъ съмъ Господаръ на всички сърдца, чадо мое; азъ мога да възбудя у тѣхъ потрѣбнитъ наклонности. Ще насоча къмъ тебе всички, които ти сж потрѣбни. Бжди спокоенъ!

Изяви ми всичкитъ си грѣшки и азъ ще ти покажа, кои сж тѣхнитъ причини. Имашъ ли нѣщо да те смущава? О, чадо мое, кажи ми една по една *всичкитъ* си мжнотии. Кои те е наскърбилъ? Кажи ми всѣчко!

Ти ще видишъ, че, най-послѣ, ще си въ състояние да простишъ, да забравишъ, и азъ ще те благословя.

Боишъ ли се да спосрѣщнешъ извѣстно затруднение? Дали нѣма въ сърдцето ти нѣкакъвъ суетенъ страхъ, който е повече неблагоприятенъ, отколкото мжчителенъ? Довѣрявай се напълно на моята грижа! Азъ съмъ близо при тебе. Азъ виждамъ всичко. Азъ не ще те оставя.

Дали нѣкои отъ твоитѣ близки сж охладнѣли къмъ тебе, безъ да ти е извѣстна причината на тѣхното прѣнебрѣжение, нито по кой начинъ може да си ги наскърбилъ? Моли се усърдно за тѣхъ, и азъ ще ти ги възвърна, ако тѣй ще се допринесе нѣкакъвъ осветителенъ елементъ въ твоя животъ.

Нѣмашъ ли нѣкакви радости да сподѣлишъ съ мене? Защо да не се радвамъ и азъ съ тебе въ щастливитѣ ти минути? Разправи ми, какво се случи вчера, което те развесели и утѣши. Нѣкоя визита, може би, която дойде тѣкмо на врѣме? Или нѣщо, отъ което се боеше, се внезапно прѣмахна? Нѣкаква сполука, може би, на която не разчиташе? Или нѣкой ти изказа по извѣстенъ начинъ обичта си? Може да си получилъ писмо, подарѣкъ; или си миналъ прѣзъ нѣкаква трудна опасностъ, която е заячила характера ти много повече, отколкото ти прѣдполагаше? Всичко туй самъ азъ наредихъ за тебе. Покажи се признателенъ и въздай благодарения.

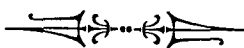
Искашъ ли да земешъ нѣкакви рѣшения прѣдъ мене? Азъ чета въ глѣбинитѣ на сърдцето ти. Ти знаешъ, че можешъ измами човѣка, но не Бога. Бжди искренъ!

Зелъ ли си рѣшение да не се излагашъ вече на извѣстно изкушение? Да отстранишъ отъ себе си именно туй, което те води къмъ зло? Да не довършишъ извѣстна книга, която само дразни въображението ти? Да не си вече близкъ приятель съ нѣкой невѣрникъ, чието присѣствие нарушава мира на твоя духъ? Не ще ли идешъ още днесъ, чадо мое, и сторишъ добро на твоя другаръ, който те е наскърбилъ?

И тѣй, мило чадо, иди си сега, поеми работата си, бжди тихъ, смиренъ, покоренъ, благъ; ела пакъ утрѣ съ сърдце по прѣданно и по любеще.

Тогазъ ще съмъ приготвилъ за тебе повече благословения.

(Писано отъ единъ обрнатъ къмъ християнството брахманецъ.)

Chateaubriand.

Християнинътъ въ природата.

Природнитѣ гледки не възбуждаха у старитѣ гърци и римляни туй, шо тѣ вълнуватъ у насъ. Вмѣсто захождащето слънце, чиито продълговати лъчи ту освѣтяватъ нѣкоя гора, ту образуватъ златиста касателна по вълнистия сводъ на океана; всѣсто чуднитѣ игри на безчетни краски, които всѣка сутринъ ни говорятъ за дѣлата на Създателя, древнитѣ хора виждаха вредъ въ природата уредена нѣкаква машина, като на театрално прѣдставление.

Въ тайгетскитѣ гори, въ възлюбления меналски брѣгъ на Орфея, или въ елорскитѣ поля, поетътъ срѣщаше на всѣка стѣпка полски божества, слушваше се въ гласа на дриади. Приамъ царѣше вѣчно въ своя тронъ отъ маслиново дърво, а Вергумни прѣдводжаше съ зѣфири безспирния танцъ на боговетѣ.

Но, о, колко по-привилегированъ е поетътъ Християнинъ всрѣдъ природната самота, дѣто самъ Богъ се разговаря съ него! Въ горитѣ не живѣятъ вече снѣжни боже на въображението; тѣхъ изпълва вредъ безграничния лѣхъ на Божеството.

Влѣзте въ една отъ дѣвственитѣ американски гори древни, колкото свѣта. Каква дълбока тишина въ нейнитѣ тайни кѣтове, дѣто вѣтроветѣ си почиватъ! Какви незнати звукове се чуятъ тамъ, когато вѣтрътъ засвири! Неподвиженъ ли сте, всичко нѣмѣе; направите ли една стѣпка напрѣдъ, всичко въздиша. Нощъ приближи, сѣнитѣ гжстѣятъ; чуе се стадо отъ дивни звѣрове да минува въ тъмнатата; земята шепти подъ стѣпкитѣ ви; два, три гърмежа правятъ да рече пустинния долъ; гората се вълнува, дървета падатъ, ето, че незнайна рѣка си шумоли прѣдъ васъ. Найсетѣ луната изгрѣва откъмъ изтокъ. Вие минувате край дѣнеритѣ на дърветата, а тя сѣ ви слѣди по тѣхния вършецъ и ви гледа, сѣ кашъ, печално въ очитѣ. Пжтникътъ сѣда на сухъ джбовъ дѣнеръ, за да дочака деня. И се вгледва ту въ нощното свѣтило, ту въ мрачинитѣ, ту въ рѣката. Той е безпокоенъ, развълнуванъ и сѣ очаква нѣщо непознато, нѣкакво нечуто доволство; небивалъ страхъ трепери въ гждитѣ му, като да е прѣдъ момента, въ който ще му се открие тайната на Божеството. Той се е задълбочилъ

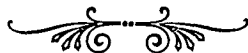
саминъ въ нѣдрата на дѣвствени гори, но духътъ му лети прѣзъ простори; и всички земни пустоти не сж тъй безконечни, както една мисль само, която вълнува сърдцето му.

Наистина, даже ако би човѣкъ да се откаже отъ Божеството, мислещото същество у него ще царй съ несравнено величие всрѣдъ самотнитѣ свѣтове. Сѣ ще се намѣри извѣстно сходство между ширинитѣ сухи пустини и безграничността на неговитѣ идеи, безизходна печаль, отвращение отъ животъ, безъ иллюзии и надежда.

Има у човѣка извѣстенъ инстинктъ, чрѣзъ който той намира нѣщо общо между природата и себе си. Ахъ! Кой ли не е прѣкаралъ цѣли часове край нѣкой

брѣгъ да гледа, какъ се люшкатъ една слѣдъ друга вълнитѣ на рѣката. Кому ли не е приятно да наблюдава, какъ вълмѣ слѣдъ вълмѣ се пѣни морето въ скалистия брѣгъ! Грѣба, наистина, да съжالياваме древнитѣ хора, които намираха въ Океана само палата на Нептуна и пещерята на Протея; жалко, че тѣ виждаха само приключения на тритони и nereиди въ безширнитѣ морски простори, въ които, напротивъ, долавяме понятие за величieto на нашия духъ. Туй безграничнe, именно, поражда у насъ необяснимо желание да се издигнемъ надъ свѣта, за да обърнемъ природата и да се слѣемъ ведно съ нейния Създателъ.

(Изъ *Гения на Християнството*.)

III. Вагнеръ.

ВЪРНОСТЪ.

Нѣкой си бѣ изразилъ така програмата на единъ човѣшки животъ, достоенъ за това име: „Върви прѣзъ тъмнитѣ по посока на видѣната само за мигъ свѣтлина“.

Това съвсѣмъ не прилича на практиката на повечето хора, която може да се формулира така: Имай хиляди, често противорѣчиви идеи, отхвърляй ги или ги прѣвзнасяй послѣдователно споредъ прищѣвката си или прѣходния си интересъ, кови планове, чертай проекти, всичко изоставяй, за да почнешъ нови опити.

Болшинството отъ хората мѣзатъ на тия художници, които не сж свършили ни една картина. Тефтерчето имъ и ателието имъ сж пълни съ скици и планове. Добрѣ щѣше да е, ако всички тия планове откриваха една обща тенденция! А то именно това имъ липсва. Артиста се опитвалъ върху свършено противоположни работи. Нито едно отъ недодѣланитѣ му начинания не означава нѣщо по-успѣшно отъ другитѣ. Това е хаосъ, чиста неразбория. Въ края на такъвъ живогъ, несчастникътъ гледа надирѣ и почва да се оплаква отъ злата си сждба или отъ неблагоприятното общество. И съ огорчение вижда той че други съ много по малка дарба сж успѣли, а той съ толкова идеи, дори съ гений, какъвто почва да смѣта че е ималъ, нищо не е свършилъ. Хе, обществото е глупаво, не вижда, не цѣни! Случва се че нѣкои измежду такивато хора проумѣватъ че тирантъ, отъ когото се оплакватъ, е въ собственитѣ имъ гърди; но вече е твърдѣ кжсно, за да могатъ да се възползуватъ отъ това откритие: веднажъ се живѣе.

А все пакъ има много примѣри прѣдъ очитѣ ни, за да се поучимъ.

Продължителнитѣ и търпеливитѣ усилия, съ които природата създава творенията си, сж такива осѣзателни уроци. Еволюцията си слѣдва пжтя съ бавностъ и несъкрушима послѣдователностъ. На всѣки духъ на послѣдователностъ, на всѣкждѣ постоянство: никакво прѣкъсване, никакво бързане. Седналъ съмъ врѣхъ единъ низкъ пѣсьчливъ брѣгъ край океана. Пѣськътъ изхвърлянъ отъ вълнитѣ, съхне на слънцето сетнѣ вѣтъра зърно по зърно го нанася и разнася и бавно го натрупва на хълмове, малки, послѣ голѣми, истинска планинска верига. Каква внимателна работа! А все пакъ тя е груба тая работа, ако я сравнимъ съ формацията на кристалитѣ, растенията животнитѣ. Нищо не се върши безъ една пълна пестеливостъ на силитѣ, при което всѣка сила, се прилага споредъ функцията си и всички вървятъ заедно къмъ цѣльта си съ несъкрушимо спокойствие. Защо човѣкъ се забързва и увлича, и прѣска силата си, разнася я, погубва я чрѣзъ своята непослѣдователностъ?

Да вложимъ единство въ живота си. Малко нѣща да прѣдприемаме, но добрѣ да ги свършваме. Колко дѣ

тинско е това дори да се говори! Силнитѣ хора, които ще прочетатъ това, ще се попитатъ, каква необходимостъ имаше да се топи перото въ масилото и да се пишатъ толкова прости нѣща. Та нимѣ цѣль свѣтъ не знае това? Та тукъ е нещастieto: цѣль свѣтъ го знае, а никой го не върши. Хората все пилѣятъ ума си и волята си на толкова дребенъ прахъ, щото отъ тѣхъ нищо не излиза. Тѣй щото нѣма да спра да говоря за това, защото нѣкои казватъ че това сж стари работи и защото призиватъ устрашителното име на Господинъ de la Palisse ¹⁾. Имамъ една мисль и искамъ да я вкарамъ въ главитѣ, като сврѣделъ. Мисльта ми е че върността е необходимъ другаръ на всѣки човѣкъ, който не иска единъ день да си каже: Изгубихъ живота си.

Не е нужно човѣкъ да се промѣня непрѣстанно споредъ впечатления на момента, но да си остане прѣдаденъ на туй, което веднажъ е разбралъ каго право. Защо сж цѣтоветѣ, ако не произвеждатъ плодове и добритѣ идеи, ако не произвеждатъ добри дѣла? Човѣкъ трѣбва да се приучи къмъ непокатитостъ, да свикне да си остава все сжщия и когато е увѣренъ въ своята правота, да се залости тамъ. И тогава критикуванията, нападенията, присмѣхитѣ, виковетѣ нека не ни плашатъ.

Нищо не е тѣй мжчно, както да се запази върността. На всѣка стѣпка други влияния ни засѣгатъ, за да се опитатъ да ни отбиятъ или върнатъ отъ избрания пжтъ. Да бѣха само външнитѣ мжчнотии, то лесно. Но има вжтрѣшни. Положението се мѣни. Най-чистосърдечно обѣщаваме нѣщо. А когато трѣбва да се одържи думата, всичко се промѣнило: обстоятелства, хора, ние сами; и тогава туй което дългътъ изиска отъ насъ, изглежда тѣй различно отъ туй, което прѣдвиждахме, щото ние се разколебаваме. Не сж мнозина тия, които знаятъ да изпълнятъ въ дъждовенъ день туй, което сж обѣщали въ ясенъ день. Не сж мнозина тия, които на слънце изпълняватъ думата, която сж дали на сѣнка. Тѣй човѣкъ върви, като пилѣе сърдцето си по всички вѣтрища, ту го дава, ту го взема, скжсва съ миналото си, тѣй да се рече, отдѣля се отъ себе си. И като погледне надирѣ, не се познава че е той. Гледа на себе си тамъ въ миналото, като на чужденецъ, за да не река, като на много чужденци. А туй е толкова по-тежко, защото човѣкъ жадува за послѣдователностъ. Тоя пжтникъ търси туй което

¹⁾ Герой на една народна пѣсенъ, поради чийто стихъ Monsieur d'La Palisse est mort' Mort devant Pavie;

Un quart d'heure avant sa mort. Il était encore en vie.

е станалъ впоследствие страшенъ, но безопасенъ герой на маса пѣсни и анекдоти. Бѣл. на прѣводача:

трае, той блънува за отечество. Вѣчната колебливостъ въ условията на сѣществуване му вдъхва нѣкаква меланхолия. Да има едно кюше, гдѣто да сложи главата си, да се спре, да хване корень, това е послѣдния блъкъ, съ който остава слѣдъ всичкитѣ си лутания. И за да добие всичко това, той трѣбва да си построи домъ и посади градина; трѣбва да има своя любовъ, своя вѣра, свое дѣло, нѣщо съ което да оправдае своето прѣминаване по земята, трѣбва му да живѣе полезно и да умре спокойно.

❄ ❄ ❄

Нѣма нищо подобно на единъ сигуренъ човѣкъ, въ когото може да имашъ довѣрне, когото всѣкога намиращъ на своя постъ, който идва на урѣченото врѣме и който добръ подкрѣпя, когато човѣкъ се облегне на него. Такъвъ човѣкъ струва тежината си въ злато. Човѣкъ може да се ориентира, като гледа на него, понеже той е тамъ, гдѣто трѣбва, не другадѣ. А маса хора напротивъ, сж всѣкога, всѣкждѣ, съ изключение тамъ, гдѣто трѣбва да бждатъ. Стига да ги поставишъ въ нѣкаква работа, за да бждешъ измамненъ. Едини сж неспособни поради слабъ характеръ; тѣ не умѣятъ да противостоятъ на нападенията, на клѣветитѣ, а особено пѣкъ да останатъ вѣрни на една побѣдена кауза. Въ тѣхни очи, една несполука е демонстрация за правото на противника и за тѣхната погрѣшка. Когато видятъ че тѣхната страна отслабва, тѣ вмѣсто да стѣгатъ редоветѣ, минаватъ къмъ неприятеля. Това сж хора които всѣкога стоятъ далечко отъ работата. А не въ такива сърца може да се зароди или живѣе хубавиятъ девизъ: **Victrix causa diis placuit, sed victa Catoni!**

А има други, които сж измѣнчиви отъ лицепріятие и кокетство. Струва имъ се че не е прилично човѣкъ да не се промѣня. Прѣди всичко, много еднообразно е: сѣтиѣ това е признакъ на убожество, скудоумие. Единъ широкъ духъ не може да се задоволи да бѣде поклонникъ само на една идея, на едно дѣло, постояненъ борецъ само за една кауза. Ако постѣпва тѣй, ще покаже че само една струна има на неговата лира, а това е най-послѣдното нѣщо, което единъ буденъ духъ ще допусне да се мисли за него.

Има особно единъ видъ вѣрность, която ежедневно търпи жестоки удари: това е справедливостта.

Да си играешъ съ думитѣ е признакъ повече за единъ широкъ отворенъ духъ, отколкото за слабодушие или нечестностъ. Талантливиятъ музикантъ, който се себе уважава, не може да се осъди да свири все една и сѣща пѣсень. Той мѣни и пѣснитѣ и начина на изпълнението имъ. Съжалявамъ че виртуозността въ игра съ думи, въ неустояване на задълженията си, въ измамване приятелитѣ си, може да се краси съ думата способностъ въ едно врѣме, когато способността минава като господствующе качество у човѣка. Всичко това има една дѣлоба причина, която не е достатъчно изтъкната: тази причина е унижението на човѣшката дума. Какво прѣдставява вече една дума за хора, които прѣкарватъ врѣмето си въ коване на приказки? Нѣщо съ което се тъй прѣкалява, губи цѣната си. Какъ е възможно единъ бѣбрица да влага душата си въ всѣка дума, която изговаря? Той изпуска думитѣ си, както дървото своитѣ пожълтѣли листи есенъ и ги забравя щомъ ги изговори. Ние до толкова сме свикнали съ пустословието, щото едно нѣщо веднажъ изказано, прѣдстави да е свето. Думата вече не се счита като частъ отъ самитѣ насъ. Дадената дума да се счита като извършено дѣло, слѣдъ като си далъ дума, да ѝ станешъ робъ, ето тия нѣща

все по-вече и по-вече излизатъ изъ мода, а това състояние на нѣщата е източникъ на слабостъ.

Мжно ми е че трѣбва да говоря за друга една добродѣтель, сестра на справедливостта: честността. Мжно е да се говори за едната или другата, безъ да се увлѣче човѣкъ да говори за вжето въ кщата на обѣснене. Въ свѣщеността честността е изпаднала до тамъ че ние само съ звучни думи ѝ отдаваме почитъ.

Най малкото просяно зрънце, т. е. най-скромният акт на честност би послужил много по-добре.

Не принадлежи на нѣкоя песимистична школа. Честността сѣществува, зная азъ. Имаме хиляди ежедневни доказателства за нея, приятно ми е да призная това, и доброто което ние не виждаме, ме утѣшава за толкова безчестия, които сж тѣй очевидни. Но туй което ме плаши, то е че честността между насъ е малко излѣзла изъ мода, че мнозина намиратъ въ нея нѣкаква простотия и глупостъ и че много хора вече не вѣрватъ въ нея, понеже собственитъ имъ вжтрѣшни побуждения ги каратъ да сждятъ хората споредъ себе си. Туй което ме плаши още, то е че мнозина като минаватъ за честни хора и като сж отчасти такива, иматъ два противоположни морала.

Ние имаме единъ моралъ за празничнень денъ, чистъ, съ чисти рѣцѣ, който не ни позволява да вземемъ единъ чуждъ грошъ или да постѣпимъ неделикатно съ нѣкого. И на тоя моралъ ние учимъ дѣцата си. Но намъ се вижда че той е твърдъ високъ за ежедневно употребленье. Като златни и сребърни сѣдове, ние го издаваме само на празденства, а послѣ го скриваме въ сандѣцитѣ и съкровищата си, обкръженъ съ платоническа почитъ. А обикновено, за ежедневния си животъ, ние имаме другъ моралъ, приспособимъ, колебливъ, моралъ който всичко допуска, който ни позволява да използваме случая и да се измъкнемъ отъ обѣщанията си. Видѣлъ съмъ чудни работи и ми е тежко, че тѣ никога не оудваха. Ето една отъ хилядитѣ. Вслѣдствие на злоупотреку, състоянието на единъ честенъ човѣкъ бива компрометирано.

Ако плати всичко каквото дължи, ще ликвидира, като загуби всичкото си състояние, но ще остане същата съвест. Може обаче, чрезъ някои лесни и често практикувани отъ някои хора комбинации, тъй да нареди работата, че да не плати всичко що дължи и да запази добра частъ за себе си и за семейството си. Неговия характеръ го не оставя да се колебае и той взема първия пътъ. Е, добръ! Прѣдъ сѣда на своитѣ приятели на своитѣ близки, на своитѣ дѣца, на своята жена дори, тоя човѣкъ е считанъ и прѣзиранъ за лудъ, за лошъ домакинъ, за безсърдеченъ баща. Та ти искашъ да ни оставишъ безъ покривъ! И кой ще иска да се ожени за дъщеритѣ ти безъ зестра! И кой ще ни приеме въ дома си, като знае че всичко сме изгубили? Вѣрвашъ ли че кредиторитѣ ти ще ти благодарятъ за това? и пр. и пр. Ето единъ позоренъ човѣкъ, който защото иска да си остане правдивъ, губи туй което е по-скъпо отъ имане, любовта и уважение на своитѣ. Но сжичитѣ тия хора, които тъй злѣ го изтезаватъ сега, хиляди пжти сж прѣвъзнасяли неговата честностъ, когато тѣхнитѣ лични интереси не бѣха заплашвани. Тогава бѣ редъ на празничния моралъ. Днесъ изваждатъ на лице другия. Тѣй правятъ коткитѣ, които споредъ случая, подаватъ меко плъстено краче или чиличени нозти.

Дълбоко двоедушие, отклонение между думата и дѣлото, между външността и сжщността, единъ видъ мораленъ дилетантизмъ, който ни кара да сме, споредъ случая, искрени или лукави, смѣли или подли, честни или измамници, ето злото което ни гризе. Каква мо-

1) Каузата която побѣди, се харесвала на боговетѣ, но побѣдената кауза, харесва на Катона.

рална сила може да се зароди и порастне въ такива условия?

Тръбва да станемъ хора, които иматъ единъ принципъ, една дума, една работа, една любовъ, и за да изкажа всичко: хора на дълга. Тамъ е силата. Вънъ отъ

това има прахулякъ отъ хора, хвърчащъ пепелякъ, трѣсъ, която вѣтроветъ мачкатъ и навеждатъ на вси посоки. Бжди вѣренъ, бжди послѣдователенъ, ето неподвижната полярна звѣзда върху промѣнливитѣ вълни на живота, всрѣдъ съмнѣнията, обезсърченията, дори погрѣшкитѣ.

Домовладиката.

(Прѣводъ отъ английски)
(Продължение)

ГЛАВА VI.

Хюго.

Оскаръ стрѣснато подстана и блѣдото му лице се внезапно изчерви; Ерменгарда стоеше неподвижна, като статуя. Хюго прѣкрачи нѣколко стѣпки напредъ и се спрѣ. Послѣдва дълбоко, продължително мълчание, което прѣвъ Оскаръ наруши. Той се привдигна трудничко, защото бѣ още много слабъ и съ треперливъ гласъ каза:

— Прѣдполагамъ, че вие трѣба да сте Хюго.

Хюго наведе утвърдително глава. Той изглеждаше грубъ и коравосърдеченъ, но, слѣдъ като погледна въ слабото Оскарово лице и хвана ржката му, изразътъ на лицето му се смекчи съвършено.

— Ти си единъ отъ братята ми? той каза. Извѣстна нота въ неговия дълбоко-звученъ гласъ удари хармонно Оскаровото музикално ухо. Оскаръ бѣ крайно чувствителенъ къмъ всички звукове; най-малкия разлогласъ или грубъ тонъ му причинише сжщински боленъ.

— Азъ съмъ Оскаръ Калонеръ, той каза тихичко, като погледна къмъ сестра си, която стоеше сѣ тъй вледенена и горда. Оскаръ се постара да се приближи къмъ Хюго и прибави церемониално (което би се видѣло дори смѣшно, ако да бѣха разположени за шеги).

— Да ви запозная съ сестра ми Ерменгарда.

— Не сме съвсѣмъ непознати, каза Хюго, като подаде ржка, която слѣдъ минутно колебание (което той не пропусна) Гарда прие въ своята. — Може би, не си спомняте за мене. Визититѣ ми въ Кулитѣ не бѣха дълги, ни многобройни.

— Азъ ви помня, отговори Ерменгарда. Ще ида да обадя на другитѣ, че сте дошли.

Тя мръдна прѣко залата съ свойственния ней грациозенъ ходъ. Хюго я слѣди съ погледа си за минута, послѣ се обърна къмъ Оскара.

— Легни си пакъ, той каза — Боледувалъ ли си?

— Да, не съмъ билъ съвсѣмъ добръ, откакъ—Той не можа да се доизкаже. Но Хюго угади мисълта му.

— На връме ли съмъ?

— Погребението ще е утрѣ.

Пакъ обтегнато мълчание.

Но слѣдъ малко всички други Калонери влѣзоха въ залата, за да се разминатъ, види се, неприятната срѣща частъ по-скоро.

Г-ца Калонеръ и Рексъ прѣдвождаха малката процесия; Гепси ги слѣдваше бавно съ научмѣрено лице. Слѣдъ тѣхъ идѣше Ерменгарда съ Максъ Лесли.

Г-ца Калонеръ бѣ неоцѣнима въ подобенъ моментъ. Не, че тя обичаше Хюго, напротивъ, тя сърдечно съжаляваше за първата неразумна женидба на нейния братъ приѣ искрено привързана къмъ дѣцата отъ втората събуга, която ѝ била мила и цѣнна приятелка. Но г-ца Калонеръ бѣ видѣла доволно отъ живота, за да научи

урока, толкозъ труденъ за младитѣ, че е безплезно да се боримъ срѣщу неизбѣжното и, че, когато извѣстно положение не може да се постигне, много по-добре е да се покоримъ на съвѣта на политиката, отколкото на гордостта.

Ето защо тя поздрави Хюго по-привѣтно отъ другитѣ; разпита го за пжтешествието, дали се нуждае отъ прохладително, или нѣщо друго. Слѣдъ туй пристѣпи да го запознае съ останалитѣ членове отъ сѣмейството.

— Рексъ Калонеръ, прѣдполагамъ да го помнишъ отчасти. Той бѣ малко момче послѣдниятъ пжтъ, кога ти дохожда тука; трѣба да е четири години по-младъ отъ тебе.

Рексъ пристѣпи и се здрависа, но привѣтнитѣ думи, които си прѣговаряше на идване, се задрѣха въ гърлото му. За него бѣ най-трудно, може би, да е снисходителенъ къмъ новодошлия братъ. Той бѣ привързанъ къмъ всѣка педя земя отъ владѣнието съ обичъ, присѣща само тамъ, дѣто инстинктитѣ за наслѣдство сж много силни. А при това и баща му бѣ стотина пжти казалъ: „Не бой се, Рексе, ще уредя, нѣкакъ си, щото ти да царнишъ въ това мѣсто слѣдъ мене. Ти си роденъ и порасналъ тука. Ти ще бждешъ слѣдъ всичко моятъ наслѣдникъ.“ Рексъ гледаше на тоя привѣтливъ уговоръ, като на утвърденъ фактъ и никога не бѣ помислилъ, че е възможно да напусне единъ день тавистоквитѣ кули.

А сега?

Сега Рексъ стоеше лице съ лице прѣдъ човѣка — съвършенъ чужденецъ въпрѣки братскитѣ връзки — който бѣше новия домовладика и лордъ на владението и, който имаше пълно право да ги изпѣди отъ бащината имъ кжца бездомни и безъ най-необходимитѣ нужди за живота.

Тия мисли придадоха на Рексъ особна студенина, кога се приближи да поздрави Хюго.

Гепси пристѣпи гордо напредъ, когато леля ѝ я извика, за да я прѣдстави по редъ. Тя не каза ни дума, като само за мигъ подаде ржката си и изведнажъ я отдрѣпна надирѣ. Тѣй щото галеното дѣте въ кжщи откри явно чувствата, шо вълнуваха всички.

Максъ забѣлѣжи всичко това. Лицето му потъмнѣ.

— Колко сж глупави до единъ! Каза си той. Ще имъ стане неприятелъ отъ самото начало. По-лошъ вървежъ на работитѣ отъ тоя не може да бжде.

Хюго изгледа Макса съ око на соколъ, като чу да произнесатъ името му и узна отъ думитѣ на г-ца Калонеръ сжществуващитѣ връзки между него и Ерменгарда. Максъ не можа да устои на силния погледъ и съзна въ душата си, че е дошълъ въ съприкосновение съ изобикновено мощенъ характеръ.

Но съ Хюго се трудно поддържане разговоръ, та г-ца Калонеръ тури край на мжчителното положение, като извѣни за слугата и го замоли да посочи статта на

г-нѣ Калонеръ. Всички си отдѣхнаха облекчени, кога видѣха високата, омразна фигура да чезне около единъ завой на галерията.

— Ехъ, каза г-ца Калонеръ, като затъна въ креслото си край огъня; радвамъ се, че ледътъ се счупи най-сетнѣ; и, наистина, до нѣйде съмъ приятно изненадана. Малко е грубичкѣ, може би, но е пакъ джентлеменъ. Хора, които водятъ скитнишки животъ понѣкога ставатъ груби и чудновати

— Смѣя да кажа, че не е лошъ човѣкъ, каза Максъ.

— Мразя го! извика Гепси съ пламъ въ очитѣ. — Какво право има той тука? Защо да му се подмазваме всички, като че ли има нѣщо общо съ насъ. Нека се сдружимъ всички и му покажемъ какво *ние* мислимъ за него, та да се засрами самъ отъ себе си!

— Дѣтински глупости! отговори Максъ почти грубо. Отъ що има да се засрамя той? И той е толкозъ кривъ че е най-голѣмиятъ синъ, колкото и ти че си най-малката дъщеря. Ако да не бѣ тѣй глупавичка, ти би разбрала, че най-доброто е да се сприятелише съ вашия новъ братъ.

Гепси поклати глава съ надменна недовѣрчивостъ.

— Максъ има право, Гепси, каза Рексъ, като наведе глава до гравирания сводъ на камината, за да отбѣгне погледитѣ около себе си. Но Гарда подаде ржка на Гепси и я погледна съчувствително.

— Ти разбирашъ, нали Гардо, тя прошепна. — Ти не го наричашъ *дѣтински глупости*?

— Разбирамъ, мила, отговори Ерменгарда, и стисна Гепсината ржка въ своята.

Само Максъ забѣлѣжи тоя малъкъ епизодъ. Той навъси въжди недоволено.

— Хюго е, наистина, красавецъ, каза Оскаръ. — Рембрандъ би съ доволство излѣлъ на канева такъвъ изященъ профилъ.

— Да, наистина, е красивъ, подие г-ца Калонеръ. Прилича много на баща ви; само че е по-пълненъ. Като че ли Гепси заприличва на него.

— Лелю, извика докаченото момиче съ разсвирѣлътъ тонъ, какъ можешъ да говоришъ такива нѣща? Ще ме направишъ да го намразя десѣтъ пѣти повече отъ сега! Той прилича на баща ни! Азъ приличамъ на него! Ахъ Гардо, не имъ давай да говорятъ такива нѣща! По бихъ прѣдпочела да приличамъ на жаба или на змия!

— Ти постѣпяшъ, наистина, като дѣте, каза Максъ, обръщайки се гнѣвно къмъ нея и сестра ѝ. — Гардо и ти нѣвашъ право да я насърдавашъ. Вие не разбирате, че, ако дѣйствувате благоразумно сега, ще жънете значителни облаги въ бѣдаше.

Гепси не дрѣзна да отвѣрне на Максъ. Той бѣ единствения, отъ когото тя се малко боеше. Тя погледна сестра си и видѣ, че Гарда изглеждаше по-надменна и вледенена, отколкото даже въ Хюгово присѣствие. И Максъ забѣлѣжи това, зе си шапката и палтото и се приготви да си излѣзне малко по-бързо отъ обикновено.

— С'богомъ, Гардо, той каза, приближавайки се къмъ нея. Потруди се да научишъ сестра си на по-добъръ умъ. Ако продължава тѣй, ще се притури много повече на вѣдлата, която може добръ да се позаглади.

— С'богомъ, отговори Гарда, като му подаде ржка, но съ студенина, която той изведнажъ забѣлѣжи. Тя не му позволяваше да я цѣлува прѣдъ другитѣ, а днесъ не си направи трудъ да го изпроводи до вратата. Тя стоеше, подпрѣла ржка на Гепсиното рамо, сериозна, тиха мълчаливо. Максъ я тъжно изгледа. Никога, като че ли, тя не бѣ му се показала тѣй дивно прѣлѣстна.

Вратата се затвори слѣдъ него съ трѣсъкъ.

— Максъ има право, каза г-ца Калонеръ, всички трѣбва да дѣйствуваме благоразумно, но не е добро да

претендираме, че ни се харесва тази промѣна и нашия сродникъ, когато не чувствуваме така въ дѣйствителностъ. Нека се постараемъ да постѣпимъ най-добръ въ случая.

Тия думи поолекчиха затрудненого положение. Не е нужно, значи, да претендиратъ едно, а да чувствуватъ друго. Тия, които могатъ се сприятели съ Хюго притворно, свободни сж; тия, които сж убѣдени, че трѣбва да се стараятъ да обикнатъ чужденеца полу-братъ, нека дѣйствуватъ споредъ принципитѣ си. Но поне не ще е нужно да носятъ маска насамъ.

Хюго не се видѣ до вечера; а и тогазъ отказа да заеме мѣстото на домовладика на трапезата.

— За сега ви съмъ гостъ, той каза. Не желая да безпокоя досегашния ходъ на работитѣ.

Разговорътъ вървѣше трудно и се ограничи по прѣдмети отъ общъ характеръ. Г-ца Колонеръ положи всички усилия да дири прѣдметъ за разговоръ, но Гарда остана недостѣпна мълчалива освѣнъ тамъ, дѣто длъжноститѣ ѝ като домакиня я заставяха да продума нѣщо. Гепси, обаче, ни еднажъ не отвори устага си.

Дамитѣ сганаха първи отъ трапезата и не видѣха вече Хюго оная вечеръ. Рексъ имъ каза, че отишълъ самъ въ смъртната стая да види бѣща си; а послѣ се затворилъ въ канцеларията съ купъ книжа.

На утрото г-ца Калонеръ, Гарда и Гепси гледаха нарочно да се държатъ на страна, за да не видятъ нищо отъ язическия блѣсъкъ при погребението. Оскаръ имъ описа подирѣ голѣмия напливъ на приятели, слуги и на емници, които придружили останкитѣ на бившия господаръ до мѣстото на неговия вѣченъ покой. Хюго настоялъ *Рексъ* да прѣдвожда печалната процесия. Нему още прѣдоставилъ поста на гостоприемникъ при неизбѣжния приемъ, който послѣдвалъ погребението, а той се държалъ сѣ надирѣ.

Прочетътъ на завѣщанието се бърже свърши. Но г-нѣ Валтонъ, адвокатътъ, не си отиде. Той се затвори за дълги часове съ Хюго въ канцеларията.

Като се свърши всичко, адвокатътъ излѣзе и се готвѣше да си иде. Рексъ побърза да го придружи до вратата и го изгледа въпросително.

— Не го разбирамъ въ всичко, г-нѣ Валгонъ каза довърено. Той е таенъ, много таенъ, не казва почти нищо, подиема всичко, като да е роденъ адвокатъ. Но нимама надоща, че е добръ разположенъ — имамъ надежда. Възможно е да ви говори самъ довечера.

Г-нѣ Валтонъ бѣ право подозрѣлъ. Хюго, наистина говори тая вечеръ фамилиарно на всички.

Слѣдъ вечера Оскаръ отиде да посвири на органа, а Гепси се назначи сама да му е духачка. За всички калонери музиката говорѣше по най-изразителенъ езикъ; а Оскаръ, като добъръ познавачъ на тѣхнитѣ чувства, направи да гръмнатъ въ залата дивно-величави хармонии отъ „Сждниятъ день“ на Спохра. Той се бѣ тѣй унесълъ да свири; щото не знаеше дали омайва съ тия чудни мелодии нѣкакво слушателство, или самъ себе си. Въ туй врѣме Рексъ и Хюго излѣзоха отъ трапезарията. Първиятъ изглеждаше тревожно зачервенъ. Хюго седна въ голѣмо кресло и се вслуша на Оскаровата музика съ критична оцѣнка.

Щомъ Гепси узна, че той е наблизу, спрѣ да духа и моментално музиката замрѣ въ задавенъ стонъ

Оскаръ се поогледа и като видѣ Хюго, бързо стана.

— Много добръ свиришъ, каза Хюго тихичко. Самоукъ ли си?

— Не съвсѣмъ

— Ти обичашъ много музиката?

— Да — повече отъ всичко друго, може би.

— Тѣй ли? Хюго каза, — послѣ се замисли за малко врѣме и пакъ заговори, като стана:

— Мисля, каза той, че, като сме всички заедно, добръ ще е да се възползуваме отъ случая и да кажа нѣкои необходими нѣща за въ бждаще. Разговаряхъ се на дълго съ г-нъ Валтонъ и разбрахъ, мисля, състоянието на работитѣ. Тѣй като бащината ни смъртъ дойде най-внезапно, никой отъ васъ не ще е планиралъ нѣщо за въ бждаще, та за туй вѣрвамъ, че всички ще се съгласите да останете подъ тоя покривъ поне за една година слѣдъ неговата смъртъ.

Всички глави се вдигнаха и всички погледи се отпавиха въпросително къмъ Хюго.

— Писменото желание на единъ починалъ, продължи Хюго тихичко, е за мене сведенъ дългъ. Въ завѣщанието си баща ми иска да се запази тоя домъ, както си е, една година слѣдъ неговата смъртъ. Вѣрвамъ, че всички ще се съгласите да изпълнимъ желанието му. Говорихъ съ Рексъ по това. Той е съгласенъ да управлява землевладѣнието, докато се приготвя за поста, който може би случайно да заема. Оскаръ и Гертруда, като малолѣтни още, ще останатъ тука, разбира се, до като стигнатъ на възраст. Ерменгарда скоро ще се жени, та за туй надали ще иска да напусне Кулитѣ прѣди свадбата. Г-ца Калонеръ, не ще съмнѣние, ще слѣдва да държи мѣстото си въ домоцодието, което тѣй дълго е заемала.

Г-ца Калонеръ, изненадана отъ неочаквания обратъ на работитѣ се почувствува явно облекчена. Какво по-добро отъ едногодишно отсрочване на неизбежните неприятности?

— Драги Хюго, тя каза, като съмъ прѣкарала почти цѣлъ животъ въ Кулитѣ, може да се достѣишъ, че не ще бързамъ да напусна дома, който съмъ винаги обичала. Още една година тука е достатъченъ срокъ да наредя нѣщо за въ бждаще.

— Много съмъ ви задълженъ, отговори Хюго, че сте готови да ми съдѣйствувате. Ерменгардо не съмъ чулъ твоя отговоръ, но прѣдполагамъ, че ще си съгласна да останешъ тукъ споредъ бащиното ни желание, додѣ се оженишъ.

Ерменгарда наведе глава въ безгласно потвърдяване, слѣдъ минутно колебание, тя каза тихо:

— Азъ нѣмамъ изборъ — трѣба да се подчиня на рѣшението на болшинството.

Но Гепси не можа да удържи гнѣва си.

— Ти си мой настойникъ! разярено извика тя. И съ какво право? Може да си домовладиката, но ти никога не ще упражнишъ власт надъ мене! Никога не ще ти се покорявамъ!

Хюго се полуусмихна.

— Ако прочетешъ бащиното ни завѣщание, ще узнаешъ съ какво право налагамъ властта си надъ тебе — Леля ти и азъ сме назначени за твои настойници. Но помни Гертрудо, че кога говоря, ти ще трѣба да ме слушашъ. Ти ще останешъ подъ тоя покривъ, докато станешъ пълновъзрастна освѣнъ, ако твоитѣ настойници намѣрятъ за добръ да ти промислятъ другъ.

Слѣдъ гуй Хюго се обърна къмъ Оскара, който се бѣ скрилъ задъ стола на г-ца Калонеръ и се вслушваше за случилото се, като насънъ.

— Ти слѣдавашъ въ Оксфордъ, нали? Добръ ще е да свършишъ курса тамъ.

Оскаръ се позачерви.

— Може да е по-добръ да прѣкратя научния курсъ, той каза, а да залѣгамъ съ музиката, тѣй като срѣдствата ми, както разбирамъ скоро ще се прѣкратятъ.

— Ще се промисли, колкото за това, отговори Хюго. Ти ще трѣба да изкарашъ тригодишния курсъ, който ти остава въ Оксфордъ, а съ музика може да се занимавашъ въ свободното си врѣме. Г-ца Калонеръ, вѣрвамъ, ще се съгласи съ мене.

— О да, разбира се, тя отговори надменно, като прибави тихичко на Оскаръ — Не мисли за разносикитѣ, азъ ще се разпоредя за това. Не е нужно да живѣешъ на негови разноси ако не желашъ.

Оскаръ я погледна съ признателност и се смѣлча. Но всички искаха да узнаятъ едно нѣщо относително Хюго, което само г-ца Калонеръ се одързости да запита.

— Навѣрно и ти ще се настанишъ въ Кулитѣ, Хюго? Ти не ще се отстранишъ, разбира се, като ни давашъ мѣста въ твоя домъ?

— Не, той отговори. Имамъ намѣрение да живѣя тука прѣзъ лѣтнитѣ мѣсеци поне. Ще трѣбва да се завърнемъ изведнажъ въ Люцернъ, но ние ще пристигнемъ скоро и ще останемъ въ Кулитѣ поне за малко врѣме.

Калонеритѣ се спогледаха очудено.

— *Ние!* повтори г-ца Калонеръ. Смѣя ли да запитамъ, кои съставятъ това *ние*?

— Азъ и моего момченце, отговори Хюго тихичко. Ще ида да си го прибера.

Хюгово момченце! Рексъ дигна глава крайно изненаданъ. Сжществува ли такова дѣте, всичко ще се измѣни.

— Твое момченце! повтори г-ца Калонеръ. Ние не сме знаели, че си билъ жененъ, Хюго.

— Не? Наистина, не пишехъ редовно, а при това, не говорѣхъ за моитѣ частни работи. Оженихъ се прѣди нѣколко години. Историята се винаги повтаря, както знаете. Баща ми се ожени младъ и остана вдовецъ съ едно момченце. Сжщата участъ постигна и мене. Не бойте се! Нѣмамъ жена да доведе да ви безпокои. Моето момченце не ще прѣчи никому — само мене. То е тихичко, нѣма да ви смущава. Не се знае, при това, пали ще може да живѣе въ Англия. Много е деликатенъ. Майка му се помина отъ грдна болестъ. Сжщата слабостъ заплашва и него. Но иска ми се да поживѣе тука. Ще видимъ дали ще може да устои на тоя климатъ.

Всичко това се изслуша отъ всички съ голѣмо внимание. Но никой не каза дума. Най-послѣ г-ца Калонеръ наруши пакъ тишината.

— Какво е името на твоето момченце?

— Хъмфрей

— Тѣй ли? Срѣща се често това име въ Калонеровия родъ. Лѣкаритѣ тукъ ще му помогнатъ, увѣрена съмъ. И кжщата е приспособена за слабогржди хора. Малкиятъ Хъмфрей по всѣка вѣроятностъ, ще заякне съвсѣмъ въ Англия.

Хюго не каза нищо повече, но стана да си отиде. Може би, думитѣ на г-ца Калонеръ да бѣха искрени, но тѣ нѣкакъ си звучаха чудновато. Да се изказватъ благопожелания за здравето на едно дѣте, чието сжществуване се считаше, като грѣшка?

Хюго се запжти къмъ библиотеката и се затвори тамъ самичкъ. Той чувствуваше, че имъ е неприятенъ, за туй прибързваше винаги да се отегли на стра-на.

Когато останаха сами, г-ца Калонеръ пакъ първа подѣе:

— Много е чудноватъ тоя Хюго, но добръ се носи.

— Ахъ, какъ го мразя! извика Гепси съ пламнали очи. Да бѣхъ свободна, нѣмаше да остана подъ неговия покривъ ни единъ часъ!

— Гепси, мила, прѣкалено се разпалвашъ. Помисли си въ какво затруднение бихме се намѣрили, ако трѣбваше да напуснемъ Кулитѣ още оная седмица!

Гепси поклати глава недовѣрчиво. Но вмѣсто нея Рексъ заговори.

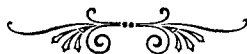
— На никой отъ васъ, разбира се, не се харесва тоя ходъ на работитѣ. Но поне е най-практичниятъ и единственага протука въ случая. Азъ не мога да разбера какви планове крои Хюго. Той ни разиграва, може

би, съ щълъ да му се прѣклонимъ най-смирено въ края на крайната. Ако ли нѣма такова намѣрение, трѣба да признаемъ, че е великодушень. Както и да е, ще ми се удаде случай да го наблюдавамъ отблизу за напрѣдъ. Изповѣдвамъ си че нѣмамъ пълно довѣрие въ него. Пропусна да каже, че не щѣлъ съвсѣмъ да ме измѣсти. Че земевладѣнието било доволно голѣмо да се сподѣли; а докато допускаше почти невъзможно, донкихотско великодушие, той говорѣше тъй хладно, даже цинично, като

да бѣхме сжизински неприятели. Подозирамъ, че той крои на й прикрито нѣкакво отмъщение, което ще ни изненада всички. Тѣй шото азъ съмъ на мѣние, че не е разумно да му се довѣрjаваме повече, отколкото е абсолютно необходимо

— Азъ мисля, Ерменгарда каза, поблѣднѣла и съ най-прѣзрителень тонъ, че нѣма защо да се опасяваме много за това.

(Слѣдва).

Проповѣднически отдѣлъ.

Като най-подходящи прѣдмети за проповѣди около смъртѣта и възкресението Христово се прѣпорѣчватъ слѣднитѣ:

Покаяние.

Текстъ; *Блажени плачуущитѣ защото тѣ ще се утѣшатъ.* Мат. 5. 4.

1. Покаянието е стѣпало, което води къмъ прощението.
2. Прощението донася миръ; „съ Бога“, „отъ Бога“.
3. Покаянието става изворъ на сила, чрѣзъ която заживѣваме новъ животъ.
4. То ни вдѣхва надежда за вѣчния животъ.
5. За това покаянието е едно отъ блаженствата.

Христосъ отхвърленъ

Текстъ: *Не него, но Варава.* — Иоан. 18: 40. Тази случка направи такъво дълбоко впечатление, щото и четиримата евангелисти споменватъ за нея. Мат. 28: 16; Марк. 15: 6; Лук. 23: 18; Иоан. 18: 40. Пилатъ постави двамата единъ до други и попита събрания народъ. „Кого искате да ви пусна? Този човѣкъ ли или Варава?“ Всички като съ единъ гласъ извикаха: „Не него, но Варава!“. Мнозина мислятъ, че гласъ народа било гласъ Божи. Но както народътъ отхвърли Исуса, тъй и сега Го отхвърля. Често пжти гласъ народа е гласъ на злото.

Народътъ отхвърли Христа,

I. Защото бѣше чистъ и благъ.

II. Защото осждаше пжтищата на злото.

III. Защото стоеше вѣнъ отъ свѣта

IV. Защото всѣкога говорѣше истината.

Нои бѣха събрани около Кръста Христовъ

Сцената на Разпятнето. Какво видѣ Христосъ отъ кръста.

I. Римскитѣ войници Тѣ бѣха типъ на немарливитѣ, хладнокрѣвнитѣ, невидящитѣ.

II. Вѣрнитѣ ученици. Тѣ прѣдставляваха: съчувствителнитѣ, видящитѣ, любящитѣ, приятелитѣ

III. Любопитнитѣ наблюдатели (сеирджии). Такива сж днесъ онѣзи, що се задоволяватъ съ голо любопитство; тѣ искатъ да видятъ и да чуятъ всичко

IV. Гонителитѣ, книжници и фарисеи. Хулитѣ имъ свидѣлствуватъ за Него. Къмъ коя отъ тѣзи групи принадлежимъ ние? „Подъ кръста на Исуса, земамъ мѣстото си“.

Разбойникътъ на кръста.

Текстъ: *И единъ отъ злодѣйцитѣ и пр.* —

Лук. 23: 39 - 42.

Казватъ, че прѣобладающата страсть въ живота стазала най-силна въ прѣдсмъртния часъ. Обръщания

къмъ Бога на смъртното легло е нѣщо твърдѣ рѣдко. Евангелието ни разказва за едно обръщане за да ни научи че никой не трѣбва да се обезсърдчава. Ето за примѣръ умирация разбойникъ. Обърнете внимание на:

I. Ужасното положение въ което се намираше.

II. Какво съгледа въ него Безпрѣдѣлната Любовь Божия?

III. Силата на Безпрѣдѣлната Любовь Божия да го обърне.

IV. Стѣпките които прибѣрза да земе за спасението си: а) покаяние, б) изповѣдане, в) вѣра че Христосъ може да му помогне, г) молигва за помощъ.

Прѣдмети за молитвеното събрание.

Исусъ въ Гетсимания. — *Да бжде Волята Твоя.* — Мат. 26: 36—46.

Внушения.

I. Той бѣше обзетъ отъ страхъ за като каква щѣше да бжде волята Божия. „Душата ми е прискрѣбна“ — жегаше човѣшко другарство.

II. Чрѣзъ молитва той се приготви за страшната криза. Молѣше се — „Ако е възможно“.

III. Подчини се на волята на Отца — „Не моята воля да бжде“.

IV. Доброволно съглашение. „Да бжде волята твоя“, и пакъ „Частътъ дойде“.

(Нека водителътъ отговори на слѣднитѣ въпроси):

Защо Исусъ отиде въ Гетсимания?

Защо искаше ученицитѣ му да бждатъ будни съ Него?

Какво бѣше най-забѣлѣжителното въ Неговата молитва?

Какъ изобличи ученицитѣ си?

Отдѣ знаешъ че тои издържа побѣда въ Гетсимания?

Исусъ уловенъ. — Марк. 14: 43 - 52.

Внушения:

I. Нападателитѣ — обвинители, войници и прѣдателя.

II. Силата на Исусовата личностъ — какъ по дѣйствиува на Юда прѣдателя и на събраното множество — величеството на невинността и на нравственото право.

III. Защитницитѣ Му — Петровиятъ ударъ съ ножа — ученицитѣ се разбѣгаха. Исусовата готовность да се прѣдаде отиѣ куража имъ и ги накара да паднатъ всички на земята

(Отговорете на слѣднитѣ въпроси):

Какъ се отнесе Исусъ съ Юда?

Какъ подѣйствува Исусовата личностъ върху властитѣ?

Какво силно изобличение направи Исусъ къмъ нападателитѣ?

Каква причина даде Исусъ за своето залавяне?

Какъ подѣйствува върху ученицитѣ кроткото подчинение на Исуса?

Прѣданостъта турена на опитъ. — Иоан. 17: 15—25. Внушения.

I. Човѣшкото приятелство — по нѣкога не може да ни разбере и да се тури въ нашето положение — отрича се отъ насъ поради своята лична безопасностъ и интереси.

II Исусъ като приятел винаги остава вѣренъ, ако и да ние сме невѣрни — Той никога не забравя — винаги помни — подкрѣпя и прѣобразува ни за да ни направи прѣдани какъвто е Той.

(Отговорете на слѣднитѣ въпроси:)

Какъ постъпиха Исусовитѣ приятели?

Какво мислѣше Исусъ за старанията имъ?

Какъ се потруди Исусъ да запази приятелитѣ си?

Каква промѣна стана съ характера на Петра чрѣзъ приятелството на Исуса?

Посочете различието въ прѣданостъта между Иоана и Петра?

Наградата на прѣдателя. — Мат. 27: 3—10.

I. Гризения за дѣто бѣ прѣдалъ невинния. Скрѣбъ з послѣдствията, а не за самия грѣхъ.

II. Отвращение поради лакомията за печалба. Юд вѣрваше, че Исусъ щѣше да се избави отъ ржцѣтъ и враговетѣ, а сжщеврѣменно и той ще може да удари нѣкоя пара. Но щомъ като разбра, че това бѣше цѣнъ за кръвъ, той намрази сребърницитѣ и поиска да ги върне надирѣ. Понѣкога съвѣсъ не остава врѣме за възвръщане.

III. Самоубийствено отчаяние. Като нѣмаше истинско покаяние, то мжчителнитѣ мисли го слѣдѣха постоянно. Послѣдницитѣ на едно дѣло никога не се губятъ.

Отговорете на слѣднитѣ въпроси:)

Какво споразумѣние бѣше направилъ Юда съ властитѣ?

Съ какъвъ знакъ рѣши той да прѣдаде Исуса?

Забѣлжете разликата въ обноската къмъ неговъ прѣдѣтелството и послѣ.

Каква разлика има между покаяние и гризение?

Конференцията

на Рускитѣ студентски Християнски Д-ва въ Линансаарц, 23—26 септември 19 г. ¹⁾

(Лични впечатления)

К. И. Алексѣевъ, студентъ:

Вече четири седмици сж се изминали откато сме се върнали по домоветѣ си, за да продължимъ прѣкъснатата научна работа, а все още е прѣдъ очитѣ ми силно освѣтления извѣтрѣ домъ съ финска архитектура, съ високи прозорци по всички стѣни, съ тържествена хорова музика, гдѣто прѣкарахме три незабравими дни.

Когато минавахме прѣзъ Петербургъ на пътъ за Финляндия, града бѣ потъналъ въ сияние отъ весели и ярки слънчеви лъчи, — а като се върнахме, прѣсенъ снѣгъ бѣ го покрилъ.

— „Заминахме лѣтосъ, а се върнахме чакъ прѣзъ зимата,“ каза единъ. И дѣйствително, сѣкащъ бѣхме прѣживѣли въ гостоприемна Финляндия не три дни, а три дълги, дълги мѣсеци: толкова впечатления, толкова свѣтли моменти прѣживѣхме ний прѣзъ това врѣме, щото ми се струваше че е невъзможно всичко това да е станало въ кжсото врѣме отъ 23 до 26 септември. Тѣй далеченъ бѣ денътъ, когато пристигнахме въ Линансаари

¹⁾ Руското правителство не позволи на Студентския сѣюзъ да има своята конференция въ Русия и той се видѣ принуденъ да я държи въ Финляндия, въ малкия курортенъ градецъ Линансаари. Правителството сжщо не позволи да се държи въ Хелзингфорсъ конференцията на Мл. Христ. Д-ва, проектирана за 1912 г. и Всемирния комитетъ се видѣ принуденъ да я отложи за 1913 г. въ Глазговъ.

— Личнитѣ впечатления на г. К. И. Алексѣева, студентъ-техникъ, бѣха почнати да се печататъ въ „Студенческий листокъ“, органъ на Студ. Христ. Д-ва въ Русия. Слѣдъ излизането на впечатленията за първия денъ въ броя за м. Ноември, 1911, цензурата запрѣти по нататъшното печатане, и г. Алексѣевъ тогава ме помоли да напечатамъ впечатленията му въ „Младешки Вѣститель.“ Скрѣбъ че поради малкитѣ размѣри на М. В. не можехъ да изпълня това желание. Съ съгласието на г. Алексѣевъ и благодарение любезния приемъ на господина редактора на „Християнски Свѣтъ“, тия хубави свѣдения за конференцията иззатъ тукъ.

Ползвамъ се отъ случая да изразя г-ну Алексѣеву и на приятелитѣ му, нашитѣ племенни и християнски чувства на прѣданостъ и съчувствие.

Ст. Бочевъ.

Тукъ въ тоя скромнъ домъ на Градинарското училище, украсенъ съ зеленина и лорови вѣйки, ний можехъ да се убѣдимъ че е съвѣсъ възможно съединението на понятието *студентъ* и *християнинъ*, което по прѣди ни се струваше нѣкакъ изтъркано и невъзможно. И за това азъ гледамъ на тая конференция, както и на ланшната като на исторически фактъ съ голѣма важностъ въ областъта на мисльота и стрѣмленieto къмъ идеала на руското студенчество.

Шестдесетъ души делегати, разположени въ два вагона, трѣгнахме ний отъ Петербургъ, придружавани отъ нѣколцина финляндски приятели.

Първиятъ денъ на конференцията

Първиятъ денъ бѣ започнатъ съ реферата на П. Н. Николай: „За побѣдата надъ себе си.“ Павелъ Николаевичъ засѣгна единъ важенъ въпросъ, особно близкъ на студенството.

Той говори, че ний студентитѣ трѣбва да побѣждаваме всичко низко и нечисто въ живота си, съ което ежеминутно се срѣщаме. Въ човѣка има вѣчна борба на двѣ начала и мжно би се намѣрилъ човѣкъ, който не е водилъ такава борба. Ний трѣбва да съсрѣдоточаваме силитѣ си не само на най очебиюшитѣ злини, и не трѣбва да се отчайваме, когато не сме постигнали очевидни резултати.

Трѣбва да се помни че войската на полесражението се състои отъ множество малки побѣди на редницитѣ — солдати, а не на генералитѣ и началницитѣ. А тия малки ежедневни побѣди сж важни, защото тѣ даватъ *отпечатъка на нашата личностъ*. Трѣбва да се боримъ, защото иначе ще съдѣйствуваме на *израждането*, а не на възраждането, което дѣйствува по сжщия начинъ, както и закона за еволюцията. Да се боримъ противъ душевната отпадналостъ, антипатията къмъ другитѣ, раздражнителността, щестлавнето, слабохарактерността, егоизма, липсата на любовъ, противъ жестокостъта, лѣнността.

Стойността на нашата личност се определя от това което сме *обикновено*, а не от това което ни се струва че сме. Само при тия условия можем да се доближим към християнския идеал за личността. Тръбва да сме това, което сме в действителност, а не, както се казва—че сме нещо като три лица, от които едното вижда всичко, другото вижда само себе си и третото вижда само Бога. Нищо не е да сме добри само в удобни условия в живота.

Това не е трудно. Тръбва да сме добри не от слабост, а по убеждение.

Какъ да осъществимъ това на практика.

Тръбва честно и смело да се запитаме: *готови ли* сме до опълноощимъ Духа Свети, той да действа в душата ни.—Почвайте всеки ден съ обръщане към Бога. *Побъждавайте злото съ добро*, както не веднъж ни е съвътвалъ Джонъ Мотъ. Понѣкога нѣма и защо да се боримъ, стига само да дадемъ прѣднина на *добритѣ, хубавитѣ мисли* и борбата не ще е потрѣбна.

Още единъ съвѣтъ: Грижете се за здравето си. Тѣлесната хигиена е важно нѣщо. Тя много ще облекчи борбата ни съ врѣднитѣ у насъ грѣхности.

Нека не отпадаме духомъ, да сме всекога бодри. Да си спомнимъ пророка Михея: „Не се радвай ти, неприятелю мой, поради мене! Макаръ че съмъ отпадналъ, ще стана, макаръ че съмъ въ мракъ, Господъ ми е видѣлина“. — Нека съ надежда гледаме напредъ, като знаемъ че Христосъ е силенъ всичко да побѣди. . .

Реферата се свърши. Павелъ Николаевичъ слѣзе отъ катедрата отрупанъ отъ лаврова зеленина и хубави цвѣта.

Изначало тихо, послѣ все по-гърмко и по-гърмко започва пѣсенъ подъ такта на органа. Настроението се повишава. Сълзи изпълватъ очитѣ ни отъ ненадѣйно нахлулитѣ чувства на радостъ. . . Нѣкои не могатъ да се одържатъ и тихо заридаватъ. . .

Слѣдъ единъ кратъкъ отидихъ слѣдватъ отчетитѣ на разнитѣ д-ства, прочитатъ се поздравления, разисква се финансовото положение на съюза. . .

Въ петъ часа п об. *Ф-ва* чете рефератъ върху „*Всемирния Християнски студентски съюзъ и руското студентство*“. Киевския студентъ *Л-ий* каза че студ. д-ство е далече отъ студенческата маса, че трѣбва да се обяснятъ отношенията му къмъ общественитѣ явления. — *Е-ий* допълва че кружока не трѣбва да се затваря въ себе си, а да отиде между народа, гдѣто още се е за пазило вѣра въ Бога. — *Бреше* чете писмо отъ една курситка, която указва на голѣмата важностъ отъ съществуването на д-ството. Тя посочва на ужаснитѣ сѣмейни драми, когато синоветѣ слѣдъ свършването на учебния курсъ се връщатъ „безбожници“, отрицатели на религията и така внасятъ охлаждение въ родното огнище.

Слѣдъ това четеха доклади; *Дей* върху: „*Ръководителната Класа*“ и *Гинце* върху „*Библейскитѣ кружоци*“. — Курсистката *Т-а* чете рефератъ върху „*Молитвата*“. Тя каза че молитвата просвѣстява съ вѣстѣта ни и ни дава жива радостъ чрѣзъ общението ни съ Бога. Не може да има вдѣхновение безъ молитва. Само тя ни дава сила и бодростъ.

Втория денъ на конференцията.

Госпожица Раусъ чете докладъ върху „*Самообладанието*“. Намирамъ, каза тя, че студентитѣ се нуждаятъ твърдѣ много отъ самообладание, съ което тѣ не твърдѣ се отличаватъ. Това способствува за ненормалния, въ по голѣмата си частъ, бозпорядъчния студентски животъ и младежка впечатлителностъ. Студентството е прѣходно врѣме. При все това, макаръ въ такъвъ не-

установенъ периодъ отъ живота си, той *трѣбва* да се приучва на самообладание, въпрѣки общественото мнѣние, на което бихме обръщали внимание, и да казва, че борбата за самообладание е *невъзможна*. Да се стрѣмимъ да владѣемъ себе си, да сме добри съ всички, — да разполагаме съ себе си и да посрѣщаме всеко нѣщо спокойно. Исусъ ни показва великъ примѣръ самообладание (Мат. 5:21-22). Това не говори никакъ въ полза на слабоститѣ, както бѣлѣжатъ нѣкои. Понѣкога Христосъ е говорилъ и твърдѣ остро, но всекога правдиво. Най-трудно се подаватъ на самообладание нашитѣ чувства. Обикновенъ ний сме добри съ симпатичнитѣ намъ хора, а не и съ другитѣ. Видѣла съмъ въ *Близкия Изтокъ* живи примѣри на любовъ не само къмъ близки лица. Въ врѣме на арменскитѣ кланета, видѣхъ двѣ лица които се молѣха на турцитѣ, своитѣ мжчители.

Какъ можемъ да придобиемъ такова самообладание? Първомъ трѣбва да завземемъ крѣпостѣта, цитадела на нашия врагъ: само слѣдъ това ще одържишъ побѣда. Тази крѣпостъ е *нашия езикъ*. Човѣкъ се познава не само по лошитѣ, но и по празнитѣ приказки. Втората крѣпостъ е областѣта на *нашата мисълъ*. — Не стига да слѣдимъ само за думитѣ си, но и за мислитѣ. Не стига да се покланяме Исусу само словомъ, но трѣбва да му вѣрваме *чистосърдечно*. Мисълѣта е източникъ на думитѣ и послѣпкиѣ. Всички велики събития въ свѣта иматъ за източникъ *човѣшкия мозъкъ*. — Който иска да е господаръ надъ себе си, трѣбва да има Бога надъ себе си. Властѣта на капитана на кораба е почти безгранична. Но въ оластни мѣста и той се подчинява на шурмана, комуто довѣрва кораба съ всичко въ него. — Ний сме свободни въ всичкитѣ си постѣпки, но не трѣбва въ всичко да се опираме на себе си, *помнете Бога!* Той ще ни прѣведе прѣзъ трудни мѣста, ако му се довѣримъ. Великъ примѣръ на самообладание ни е показалъ ап. Павелъ въ врѣме на морската буря.

Слѣдъ малъкъ отидихъ, П. Н. Николай държа встъпително слово къмъ важното обсъждане на *12-тъ тезиса* подъ общото заглавие: „*Какъ да се запази неутралния* (между разнитѣ църковни деноминации) *характеръ на нашиѣ д-ва*“. Слѣдъ дълги изчерпателни разисквания бѣ дадена думата на г-ца Раусъ, която каза че тоя въпросъ е важенъ за всички държави. Азъ съмъ очудена отъ умѣлия начинъ, по който вий *съумѣхте* да направите вашето движение интерконфесионално (неутрално по отношение на разни вѣроизповѣдания). Слѣдъ това тя изложи нѣколко опыта изъ *Британския Съюзъ*.

Павелъ Николаевичъ говори за съюзния уставъ, който е даденъ за утвърждение още на Столипина, който бѣ далъ неопредѣлени отговори, като споменалъ че ще е нужно повечко врѣме за изучаване на въпросъ, понеже е новъ и зависи отъ двѣ вѣдомства.

* *

Послѣ обѣдъ направихме хубава разходка до *морето* на 1½ верста отъ Линансаари и отъ тамъ до *Острова на Мртвитѣ*, който излиза изподъ водитѣ, приповдига се като величественъ гигантъ съ своитѣ мрачни скали, прошарени съ стари шубръци, тихо дрѣмъщи надъ гробоветѣ на прадѣдитѣ — владѣтели на имѣнието. На самия връхъ на *скалитѣ*, каго часовой, се вижда че бди стройно, високо, здание съ четири кули, подобно на срѣдновековенъ замъкъ. Отъ върха на една кула се открива чуденъ изгледъ върхъ влѣшебния полукръжъ на огромния заливъ. Прѣдъ очитѣ ни се простира необятната повърхностъ на морската вода. А тамъ долѣ, въ крайнитѣ на хоризонта, се съзирагъ тъмнозеленитѣ брѣгове на острови, покрити въ златно сияние.

Откъмъ морето полѣхна свѣжъ въздухъ.

Пламеннитѣ краски на златистата есенъ оживяватъ сивото финско небе, и то е тъй красиво че ти се ще все тамъ горѣ, дълго, дълго да седишъ, да впишашъ погледъ въ необятнитѣ хоризонти, въ морската синева, гдѣ параходи бавно се плъзгатъ, като оставатъ слѣдъ себе си дълги слѣди отъ синкаво — бѣла морска пѣна. . .

Ако слѣзете долу на площаката, можете да видите бѣлоснѣжната фигура на митическия финландски пѣвецъ, *Вейнемейненъ* (Wäinämäinen), който е главенъ герой на финляндския епосъ. *Финляндския Омиръ* седна на камикъ, съ вдигната на горѣ ржка, съ погледъ устрѣменъ. върхъ широкия финляндски заливъ, като съ другата ржка унесено досега струнитѣ на стария кантелъ, които стои на колѣнитѣ му.

Хубава легенда гласи че Вейнемейненъ научилъ пѣнитѣ, които идвали тукъ на гранитната скала, да пѣятъ и че подъ дивнитѣ звуци на неговата пѣсенъ, израсли и цѣфнали красиви цвѣта върхъ мрътвия гранитъ и цѣлата природа отново оживѣла. . . Тя още гласи че тоя чуденъ пѣвецъ се родилъ старъ, но съ младо сърдце. . . И азъ си помислихъ за нашето студентство, съ неговото безвѣрие, песимизъмъ, съ живота пустъ и безъ красота, съ старческо сърдце на 22 години. . .

* * *

Вториятъ день на конференцията се свърши съ единъ докладъ и реферата на Г. Ф. Дея: „Християнската мисия въ езическитѣ страни.“

Трети день на конференцията.

При откриване на днешното заседание се прочете привѣта на Швейцарския Студ. Христ. съюзъ. Слѣдъ това студента *Мл. Брие* делегатъ отъ С. Петербургъ, чете рефератъ върху „*Духовната страна на нашѣта работа*.“

Ф., делег. отъ Москва, говори върху „*тънсия кружокъ*“ въ д-вата. Почва да се чувствува отчуждение между членовѣтъ, а на новоприходящитѣ е нужно да могатъ искрено, сърдечно душевно да говорятъ съ старитѣ членове върху насѣщни религиозни въпроси. А тия въпроси могатъ да се разрѣшатъ само въ тѣсенъ кружокъ, заедно. На друга страна, дружествата трѣбва да излѣзатъ внѣ отъ рамкитѣ си, за да сж въ близкото съобщение съ срѣдата въ която живѣятъ.

Дей указва на необходимостта отъ *по-равномѣрно* разпрѣделение на работата, всѣкому споредъ лични тѣ способности и качества, за да се постигне по-голяма продуктивностъ.

П. Николаевичъ настоява да се приеме *базата* на Всемирния Христ. Съюзъ, защото слѣдъ това ние можемъ да станемъ негови членове. *Я.* (отъ Москва) настоява да се приеме базата и прѣдлага за образецъ да се вземе отговора, който Петъръ даде на Христа на въпроса:

— „За кого ме считате вий!“

Слѣдъ това се разисква върху органа „Студенчески Листокъ.“ Отъ доклада на редактора Максиновски, се вижда че той има 500 екз. тиражъ и че това не е достатъчно за да се поддържа изданието му.

Заседанието продължи п. обѣдъ:

П-ковъ (отъ С. Петербургъ). Говори върху необходимостта да се привлѣкатъ професори въ нашето дѣло.

П. Никол. прѣдстави докладъ върху нашитѣ американски помощници, — Дей и Андерсонъ, които сж до-

шли да работятъ въ Русия. Събранието съ радостъ и въодушевление аплодира на тоя докладъ.

Андерсонъ прѣдстави рефератъ върху „*Фоайетата*“, който бѣ разработенъ до най-малки подробности. Фоайето има двѣ главни цѣли: 1) да създаде приятелска атмосфера, гдѣто студентитѣ могатъ да се срѣщатъ и 2) да даде мѣсто за религиознитѣ събрания на студентитѣ, а така сжщо и за *социални* и *философски* бесѣди, по въпроси, които интересуватъ студентитѣ

Г-ца Раусъ, каза нѣколко думи за уредбата на фоайетата въ други страни, между други и за *България*, отъ името на чиято секретарка тя привѣтствува конференцията.

Биде разисквано за публикации, за прѣдстояща работа и събрания, и пр.

П. Николаевичъ събщи че прѣзъ януарий ще дойде въ Русия единъ отъ главнитѣ помощници на Мота, — Шервудъ Еди¹⁾, който прѣзъ Сибирь отива за Китай. *Г-ца Раусъ*, поканва делегати на прѣдстоящата конференция въ Ливерпулъ на Английския Студен. Христ. Съюзъ.

Слѣдъ кратки разисквания върху издаване *студенчески календаръ*, дружественъ знакъ и пр., заседанието се закри.

На катедрата застава П. Н. Николай и всрѣдъ настѣпилата тишина, ни държа своето прощално слово. . . Тихо звучатъ послѣднитѣ думи на молитвата, — и тѣ спрѣха. Конференцията се свърши. . .

* * *

Бѣ 11 ч. в. когато се разотидохме за да се приготвимъ утрѣ рано за пѣтъ, намъ все пакъ се искаше да се обърнемъ и видимъ още веднажъ ярко-освѣтленитѣ прозорци на милия домъ, отъ гдѣто още се чуваха звукове отъ послѣдната пѣсенъ на хора. . . Пѣтьомъ ми дойдоха на умъ думитѣ, които наскоро единъ французки министъръ атеистъ бѣ казалъ въ камарата:

— Ний изгасихме огньоветѣ на небето, — тѣ никога вече не ще бждатъ запалени.“¹⁾

Жалко самооболщение! Но тия огньове сж си запалени. . . Тѣ горѣха съ блѣстящи пламъци тукъ въ *Линансаари* цѣли 3 дена. И вѣрвамъ че тѣ никога не ще угаснатъ. Може би нѣкога, подъ влияние на отпадъкъ, неблагоприятни условия въ живота, душевни слабости или нравствени съмнѣния, може би тоя пламъ ще се скрие, но не ще изчезне за винаги; той ще тлѣ врѣменно подъ тънкия пластъ пепелъ и пакъ ярко ще се разгори и за пламти кога завѣе светия вѣтъръ на вѣрата, който ще отнесе съмнѣнията и гждитѣ пакъ ще леко да задншатъ. . .

Може би не ще сж голѣми резултатитѣ отъ конференцията, но тя ни показа колко много ще трѣбва да се работи за Бога всрѣдъ студентството Първата лѣстовичка не донася пролѣтъ, но нейното *появяване* показва че ето, *близко е пролѣтъта*. А тъкмо такава лѣстовичка бѣ за руското студентство втората руска конференция въ Линансаари.

Прѣв. отъ ръкописа *Ст. Бочевъ*.

¹⁾ Узнаваме че г. Ш. Еди, заедно съ П. Николаевичъ прѣзъ мартъ ще посѣти и България. Бѣл. С. Б.

¹⁾ Другъ французинъ, Волтеръ, бѣ казалъ че 12 души насидили християнството, но единъ (той се самообѣщаваше да стори това) стига за да го изкорени. 130 год. минаха отъ тогава, явна е участъта на тия думи и на тоя, който ги каза. Г-нъ министра сигурно ще има още по добра участъ, — да бжде още по скоро забравенъ. . . Бѣл. С. Б.

Недѣлното училище.

Henry H. Meyer.

Урокъ 10. Мартъ 4.

Исусъ, лѣкарьтъ. Марка 1 : 29-45; Мат. 4 : 23-25.

По-голямата частъ отъ службата си на земята Исусъ прѣкара въ Галилея и послѣ въ Пирея. Всичкитѣ евангелисти изнасятъ стореното отъ Исуса въ Галилея, само Иоанъ не се спира на тия събития. За службата му въ Пирея говори най-много Лука. Изведнажъ подиръ това Исусъ отива въ Иерусалимъ, гдѣто ставатъ събитията около страданиято, смъртта възкресението и възнесението му.

Въ златния стихъ на тоя урокъ грѣхътъ се нарича „немошь“. Ние сме най-силни, когато сполучимъ да надвишемъ на грѣха; когато се ограничаваме въ желанията си. Всѣкой видъ грѣхъ, ако не се надвие и изкорени, прѣвърща се въ лошъ навикъ, а всѣка грѣшна привычка е зараза на характера, хронична душевна болестъ и една постоянна прѣчка за по-благороденъ стремежъ. Душевната слабостъ, причинена отъ грѣха, докарва безкрайни несполуки, мжнотии, страдания и скърби. Тя води къмъ вжтрѣшно подкопаване на душевното здраве и най-послѣтъ къмъ духовна смъртъ. За да се излѣкуватъ „немошитѣ“ душевни, трѣбва прѣди всичко да се промѣни духовната атмосфера. Ние трѣбва да се отдалечимъ отъ себе си, да се откажемъ отъ егоистичнитѣ си желания и да смислимъ за доброто на ближнитѣ си. Духътъ Христовъ, ако ни изпълни, нему ако прѣдадемъ живота си, ще бждемъ готови да работимъ и живѣемъ за другитѣ. Тоя е пѣтя къмъ истинското душевно щастие. Тоя е най-цѣлния урокъ, най-добрия примѣръ, оставенъ намъ отъ Великия Учитель.

Зл. ст. „Той зе на себе си нашитѣ немоши и болеститѣ наши понесе Матей 8: 17-

Урокъ 11. Мартъ 11.

Парализираниятъ простенъ и изцѣленъ.

Марка 2:1-12.

Първиятъ периодъ отъ Исусовата служба въ Галилея заключава слѣднитѣ събития:

I Начало.

	Матей	Марко	Лука	Иоана
Началото	4:12-17	1:14, 15	4:14, 15	4:43-45
Синътъ на благородния				4:46-54
Исусъ, излѣченъ отъ Назаретъ.			4:16-30	
Камернаумъ	(4:13-16)		4:31	
Повикване на четиримата.	4:18-22	1:16-20	5: 1-11	
Чудеса	8:14-17	1:21-34	4:31-41	
Проповѣдь	(4:23)	1:35-45	4:42-44	
Обиколки	8:(1)2-4		5:12-16	

II. Растещата ненавистъ на книжниците и фарисеитѣ.

	Матей	Марко	Лука	Иоана
Парализираниятъ.	9(1, 2-8	2: 1-12	5:17-26	
Повикването на Матей.	9: 9-13	2:13-17	5:27-32	
За поста	9:14-17	2:18-22	5:33-39	
Чудото въ Витесда.				5 гл.
За сѣботата				
Ученицитѣ кжсатъ класове.	12:1-8	2:23-28	6: 1- 5	
Човѣкътъ съ изсъхналата ржка	12:9-14	3: 1- 6	6: 6-11	

Вѣрата, както всѣко благородно нѣщо въ живота, прихваща. Увѣрата на едного въ извѣстно лице подбужда сжщото и у другиго. Безъ съмнѣние, изцѣрениятъ човѣкъ вѣрваше въ силата Исусова да му помогне. Обаче, въ разказа се казва, че когато „Исусъ видѣ вѣрата *имъ*“, т. е. вѣрата на четиримата, които донесоха болния си приятель, Той се смили надъ него, прости грѣховетѣ му и го изцѣри. Сигурно сжщитѣ хора бѣха говорили на болния, че Исусъ е въ състояние да му помогне и бѣха възбудили у него тая надежда и желанието да се яви прѣдъ нозѣтъ Исусови. Тѣхната вѣра заедно съ неговата прокара плана на дѣйствие като отстрани всички прѣчки. Ние забѣлѣзваме, че тѣ не само вѣрваха, но и изразиха вѣрата си съ думи. Значи вѣрата, придружена съ дѣла, расте и се увеличава. Хората се запознаватъ съ Христа и вѣрватъ въ него, защото нѣкой отъ ближнитѣ имъ сж ги насочили въ тоя пѣтъ и съ това сж показали на дѣло вѣрата си. Не е достатъчно да знаемъ и цѣнимъ любовта Божия, ние трѣбва да мислимъ, какъ да я изживимъ на другитѣ около насъ. Само тогава вѣрата и любовта ни къмъ Бога ще се увеличаватъ.

Злат. ст. „Благославяй душе моя Господи

И не забравяй всичкитѣ му благодѣяния
Който прощава всичкитѣ ти беззакония
Изцѣлява всичкитѣ ти болести!“

Псаломъ 103:2, 3.

Урокъ 12. Мартъ 18.

Ядене и постъ. Марка 2:13-22.

Евангелието на Марка рисува доста Христовия образъ. Авторътъ е билъ свидѣтель на това, което описва. Разказътъ е кжсъ, но живъ, картиненъ Исусовата фигура доминира на врѣдъ, като се наблѣга най-вече на дѣлата и думитѣ му. Исусъ съзнава, че е опрѣдѣлениятъ Месия, но прѣзъ течението на вѣчнитѣ събития, когато изявява силата и славата си, той чувствува, че ще свѣрши безславно и въ очитѣ на другитѣ ще бжде побѣденъ Той вижда неизбежния кризисъ въ живота си, но спокойно и сигурно се движи къмъ него За мигъ той се отчайва и моли Отца си за пощада, но все пакъ геройски прѣтърпѣва всичко до край.

Истинскиятъ постъ означава отричане отъ тѣлеснитѣ блага за смѣтка на душата. Това не значи само въздържане отъ храна, или удоволствия, но край това да се издигне душата въ една висока духовна атмосфера. Фарисеитѣ пазели строго поститѣ, лишавали се отъ много физически потребности, прѣ ебрѣгваха душитѣ си, главната цѣль на поста. Сжщо така правѣли и срѣдновѣковнитѣ монаси. Обаче, днесъ всички знаятъ, че сжществуватъ тѣсна връзка между физичното, умствено и духовно естество на човѣка и, ако се прѣнебрѣгне едното, страдатъ и другитѣ, При все това ученицитѣ Христови много пѣти трѣбва да отстраняватъ тѣлеснитѣ си удоволствия и желания, колкото и невинни да сж тѣ, за да се даде прѣдимство на душевнитѣ нужди, така че *Богъ* и *длъжно-стьта* да завзематъ най-първото мѣсто.

Злат. ст. „Не дойдохъ да призова праведнитѣ, но грѣшницитѣ на покаяние“.

Лука 2:17.

Урокъ 13. 25 мартъ.

Прѣговоръ.

Жителитѣ на Галилея и Юдея въ врѣмето на Исуса имали привилегията прѣди насъ да видятъ зазоряването

на великата видѣлина на неговия животъ и службата му за своя народъ и за цѣлия свѣтъ. Обаче, тѣ не доживѣха да видятъ пълния величавъ изгрѣвъ на Слънцето, умственото и духовно, моралното и езическо сияние, което послѣдва зората. По-велика бѣ привилегията на тия поколения, които живѣятъ много вѣкове слѣдъ прѣбыванieto Христово на земята. Дѣйствително, голѣмо прѣимущество бѣше за тия, на които бѣ позволено отъ устнитѣ на Христа да чуятъ думитѣ на живота, казани на множеството и да видятъ съ очитѣ си чудесата му; но много по-велика е нашата привилегия, които не само се очудваме на думитѣ и дѣлата Исусови но можемъ да засвидѣтелствуваме силата на влиянието имъ върху свѣта. Влиянието на Христа върху развоя на цивилизацията и идеалитѣ народни е било велико. Така че характерътъ Исусовъ, като Учителъ и Спасителъ на човѣшкия родъ, сияе днесъ по-мощно, отколкото кога да е по рано. Свѣтлината, която изгрѣ на тъмния хоризонтъ на Галилея и Юдея е ставала по-свѣтла отъ день на день догдѣ обзе цѣлия всемиръ, озари всички народи и племена дори въ най-затѣнителитѣ краища на земята.

Злат. ст. „Народъ, който седѣше въ тъмнина видѣ видѣливъ голѣма и на седещитѣ въ страна и сѣнка смъртна видѣлина имъ възсия.“

Матей 4:16.

Урокъ I. Априлъ I.

Явяването на възкрѣсналия Господъ I кор. 15:1 11

Слѣдъ възкресението си Исусъ се яви: 1) На Мария и Магдалина въ градината; 2) на другитѣ жени,

които бѣха отишли съ Мария на гроба; 3) на Петра; 4) Клеопа и другитѣ ученици къмъ пѣтя Емаусъ. 5) сжщата вечеръ на нѣкои ученици отъ Иерусалимъ безъ Тома; 6) слѣдъ една седмица на ученицитѣ си заедно съ Тома; 7) на нѣколко отъ ученицитѣ си край брѣга на Галилейското езеро, гдѣто искаше да изпита любовта на Петра; 8) на Якова и брата му; 9) на гората въ Галилея, гдѣто бѣха събрани повече отъ тесотинѣ души ученици негови. 10) на ученицитѣ въ Иерусалимъ и оттамъ на маслинената гора, отгдѣто се раздѣли съ тѣхъ и се възнесе въ слава. На това трѣбва да се притури и Исусовото явяване на Стефана, Савла и Йоана. На всѣкой единъ отъ тѣхъ той се яви, като великъ тържествуващъ Царъ, вѣчниятъ Господаръ на живота и славата.

И тъй божествениятъ, живиятъ, тържествуващиятъ Христосъ царува днесъ. Гробътъ е празенъ. Въ всѣка страна, въ всѣка пѣтека на живота ние срѣщаме живия Христосъ и чуваме гласа му. Вдѣбочени въ мисли, прѣтоварени съ грижи и скърби, сломени отъ непоносимия трудъ, мнозина се отчайватъ, но все пакъ, когато търсятъ Спасителя, той имъ се явява съ „изцѣление въ крилата си“. Исусъ е навсѣкждѣ въ палата и въ колибитѣ, въ дома, училището, дюкяна, пазаря, сѣдебната зала. Дали неговото присѣствие се признава, или не, все пакъ той е всждѣ, готовъ да помогне, да вдѣхнови, да прѣобрази, да повдигне. Бавно, но сигурно царството Божие разпростира владѣнията си въ тоя свѣтъ.

Злат. ст. „Тогосъ Исуса възкрѣси Богъ, на което всинца сте свидѣтели.“ Дѣян. 2: 32.

Вжтрѣшни новини

Къмъ Настоятелитѣ ни Молимъ Настоятелитѣ на Христ. Свѣтъ до които сме изпратили кочани да прибързатъ и ни изпратятъ списъка на събранитѣ абонати — както нови тъй и стари.

Проповѣднически отдѣлъ. Съгласно даденото въ миналия брой общание, съ тази книжка на Христ. Свѣтъ почваме да даваме подходящи теми съ кратки внушения за недѣлни проповѣди и молитвени събрания. Прѣдметитѣ иматъ за цѣлъ да възбудятъ въ всички поживъ интересъ въ събитията и хората които сж свързани съ страданията и смъртта Христова. Съ сериозни размишления върху текста съ помощта на словото Божие и съ молитвено настроение, съ тѣзи внушения ще могатъ да се приготвятъ полезни проповѣди и добри молитвени събрания.

Априлскиятъ брой ще бжде великденскиятъ. Той ще съдържа интересно четиво заедно съ двѣ хубави картини, и ще бжде изпратенъ на абонататѣ нѣколко дена прѣди празникитѣ

Съборътъ на Бѣлг. Еван. дружество. Годишниятъ съборъ на това старо и единствено по-рода си туземно евангелизаторско дружество ще се държи тази пролѣтъ въ Бургазъ прѣзъ великденската седмица. Нѣмаме на рѣка програмата на събора, но вѣрваме, че за нѣколко причини този съборъ общава да бжде особено важенъ. Едно защото дружеството съ събора си за прѣвъ пѣтъ дохожда въ този черноморски градъ; друго, на този съборъ ще се произведатъ избори по новия уставъ, и трето, освѣнъ приятелитѣ отъ по-близкитѣ градове ка-

то Нова-Загора, Сливенъ и Ямболъ, възможно е и нѣкои отъ Варненскитѣ ни приятели — многогодишни подържници на това дружество, да прѣскачатъ съ парахода и да се намѣрятъ за този случай въ Бургазъ. Дано да е дошло врѣмето когато съборътъ ще бжде поканенъ и въ Варна и Бѣлгарското Еванг. Дружество ще стане каналъ на дружна евангелизаторска дѣйностъ и сѣдинително звѣно на всичкитѣ Еванг. християни въ Сѣверна и Южна Бѣлгария и Македония. Подканяме всички досегашни членове и волни подарители, а така сжщо и други приятели които до сега не сж се интересували, да побързатъ и внесатъ своето членство на касиера на дружеството г нѣ Петъръ Игнатовъ въ Станимака.

Надѣваме се че настоятелството ще вземе у врѣме мѣрки за да могатъ посѣтителитѣ да пѣтуватъ по Бѣлг. Дър. Жел. съ намалена такса. Споредъ свѣдения добити на послѣдната минута на Събора въ Бургазъ ще се държатъ двѣ проповѣди, двѣ публични сказки и въ недѣля вечерта на 1-й априлъ трима говорители ще държатъ конференция върху важността на Словото Божие важността отъ молитвата и нуждата ни отъ Духъ Свети.

Годишниятъ Съборъ на мисионеритѣ отъ Американския Бордъ който работи въ Южна Бѣлгария, Македония и Албания ще отвори редовната си годишна сесия въ София на 21 Мартъ, по всѣка вѣроятностъ въ помѣщенiето на Американската забавачница на ул. Бѣлчевъ 36, съ присѣствието на мнозина делегати мже и госпожи отъ мисионерскитѣ станции въ Самоковъ, Пловдивъ, Цариградъ, Солунъ, Битоля и Албания. Стариатъ

ветеранъ Д-ръ Я. Ф. Кларкъ, който не отдавна празнува 80 годишния си рожденъ день, вѣроятно, за послѣднѣтъ път ще види около себе си съработниците събрани въ София. Каква голѣма разлика въ народа и евангелското дѣло както бѣше прѣди повече отъ 50 год. когато за пръвъ път Д-ръ Кларкъ се настани заедно съ съпругата си въ Пловдивъ! Каква утѣха за изнурения борецъ като слага боевитѣ оржия и се оттегля отъ бойното поле, да вижда нѣколко души млади работници подготвени и стѣпили въ фронта на неговото мѣсто за да поднематъ и каратъ напредъ почнатото дѣло.

Отъ миналата година мисията нарасна числено съ шестъ души нови мисионери мъже и жени. Напослѣдъкъ пристигнаха и се настаниха въ Самоковъ Г-нъ и Г-жа Маркамъ.

Впечатления отъ Американскитѣ училища въ Самоковъ. Единъ нашъ приятелъ, който е билъ напослѣдъкъ въ Самоковъ и е ималъ възможность да се запознае отблизу съ вървежа и състоянието на двѣтѣ американски заведения въ онзи градъ се отзовава твърдѣ на сърдчително за вжтрѣшната уредба, добритѣ успѣхи и постигнатитѣ до сега резултати въ възпитателното дѣло както между дѣвицитѣ-ученички тъй и между младежитѣ въ мъжката гимназия. Духътъ и отношенията между учителитѣ и учителскитѣ и учащитѣ се билъ отличенъ. Всички били прѣдадени на своитѣ длѣжности и занятия и училищната атмосфера била въ всѣко отношение здравословна. Това е много утѣшително! При страшия поплакъ който се чува отъ родителитѣ и учителитѣ на разюзданата гимназиялна младежъ, ние съ радостъ, и истинска утѣха можемъ да погледнемъ къмъ двѣтѣ дѣвически заведения въ Самоковъ и Ловечъ и къмъ мъжката гимназия въ първия градъ. Сега тѣ безшумно вършатъ работата си, но не е далечъ врѣмето когато заслугитѣ имъ въ духовно-нравственото повдигане на народа ще бъдатъ признати отъ всички.

Благотворителна вечеринка. На 21 февруари вечерта по инициативата на двѣтѣ дружества — Женското-Мисионерско и Женското благотворително въ салона на Американската забавачница се даде вечеринка съ благотворителна цѣль — облекчение страдащитѣ отъ гладъ въ Китай. Покрай другитѣ упражнения, Г-нъ С. Бочевъ даде едно извънредно интересно изложение за Китай. Съ единъ увлѣкателенъ начинъ, сказчикътъ даде важни свѣдения за географията, етнографията, индустрията, историята и днешното революционно положение на небесната империя. Изложи нѣкои отъ причинитѣ и за върлуващия гладъ. Вечеринката бѣ достатъчно посѣтана и участващитѣ твърдѣ задоволни. Отъ разпродажбата на сладкитѣ и отъ малката такса при входа се реализирала сумата 245 лева която ще бѣде изпратена за начначелата цѣль.

Т. Вагнеровото съчинение „Смѣлость“ на български. Заедно съ днешния брой на „Христ. Свѣтъ“ на мнозина отъ четцитѣ изпращаме въ видъ на притурка, една прѣпоръжка, за да си набавятъ новоизлѣзлата книга „Смѣлость“. Прѣди да захвърлите на страна този листъ, както много често постѣпваме, молимъ ви, сторете си трудъ и прочетете го внимателно, за да разберете каква е тази книга и какво мислятъ хората за нея. Слѣдъ това разгърнете „Христ. Свѣтъ“ и между другия материалъ за четене въ настоящия брой намѣрете и прочетете внимателно статията „Вѣрность“. Тя е нарочно заета отъ книгата Смѣлость, за да послужи за образецъ и на сърдчение, така щото всѣки младежъ да си я набави и като я прочете нѣколко пъти, додѣто я усвои да я прѣпоръжи на всичкитѣ свои другари и приятели. Напечатана е на хубава хартия и цѣната ѝ — 1 левъ неподвързана и 1.60 подвързана за 150 стр. четиво е тъй

достѣпна, щото да може всѣки да си я набави. Книгата е издание на Съюза на Младеж. Христ. Организации и се намира за проданъ при прѣводача г. Ст. Бочевъ, секретаръ на Съюза, ул. „20 Априлъ“ № 15.

Обнова на в. „Свѣтъникъ“. Съ изключение на Зорница „Свѣтъникъ“ е най-стария религиозенъ вѣстникъ въ свѣрѣмната ни журналистика. Въ продължение на повече отъ 30 години неговиятъ неуморимъ редакторъ не се е спрѣлъ прѣдъ никакви жѣртви; той е изживилъ всичко въ служение на българската православна църква и на нейното духовенство. Не отдавна Свѣтъникъ стана органъ на съюзеното българско православно духовенство въ царството. Като таквъ, той разширява кръга на своята дѣйность. Подъ главното редакторство на Отецъ Игнатий Рилски и на неговия помощникъ свещ. Никола П. Михайловъ, Свѣтъникъ ще излиза два пъти въ седмицата Цѣната му се повишава на 8 лева за година. Ние поздравяваме нашия събратъ за взетитѣ крачки на напредъ и му пожелаваме плодovitа дѣйность въ прѣдприетата борба.

Духовнитѣ сѣдилища. Това, което отъ дълго врѣме се шушнеше отъ уху на уху, почна да се разисква публично въ вѣстницитѣ; то влиза най-сетѣ и въ оградата на Народното Събрание. Дали г-нъ Гешовъ ще има куража да отговори на Русевата интерпелация, остава да се види. Може всичко да се спотаи, както и въ други случаи. Но едно нѣщо не трѣбва да се изгубва изъ прѣдъ видъ и то е: Въпросътъ за компетентността на духовнитѣ сѣдилища е туренъ на зелената маса за публично и безпристрастно разискване прѣзъ вѣстницитѣ. А това значи отваряне не само заключенитѣ, но и отворѣнѣ залостенитѣ непристѣпни врата на църковното вѣдомство за мирския елементъ. Знамение на врѣмето. . .

Поради страшна липса на акуратность въ печатницата, дѣто „Христ. Св.“ се печатеше до сега, 3-я брой закъснѣ. Зели сме всички мѣрки за наврѣменното му излизане.

Редакцията.

ОТЪ ГОЛѢМЪ ИНТЕРЕСЪ.

ЮБИЛЕЙНО ИЗЛОЖЕНИЕ

издадено по случай Петдесетъ-Годишнината на

АМЕРИКАНСКАТА МЪЖКА ГИМНАЗИЯ

въ гр. Самоковъ.

118 страници голѣмъ форматъ. Живи статии по историята на България, на възпитателното дѣло, и на самото заведение прѣзъ послѣдния половинъ вѣкъ. Списъкъ на всичкитѣ ученици отъ началото и другъ интересенъ материалъ. Много хубави иллюстрации.

ЦѢНА 1.50 ЛЕВА.

Тази важна за всѣки бившъ ученикъ книга се изпраща отъ дирекцията въ Самоковъ срѣщу получената ѝ стойность.

Намира се за проданъ въ София въ Придворната Книжарница на Ив. Б. Касжровъ.

Печатница „ВИТОША“ на Георги Богдановъ С-е — София.